

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

1. ČÍSLO / XIX. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 €

9. LEDNA 2011

Z obsahu:

Sv. Veronika Giuliani

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
15. prosince 2010
- strana 2 -

Peklo ve vidění sv. Veroniky Giuliani

- strana 4 -

Jméno Pána Ježíše

Antonio Borelli
- strana 4 -

Mudrci z Východu

Bernard Balayan
- strana 5 -

Salcburské Jezulátko (2)

Projevy milosti
prostřednictvím
Loretského Jezulátka
- strana 6 -

Marie Julie Jahenny (8)

Z proroctví
Marie Julie Jahenny
- strana 9 -

Utekla z Pol Potova tábora smrti

Kambodžská buddhistka
na cestě
k víře v Ježíše Krista
- strana 10 -

Na slovíčko

Nová rubrika úvah
na aktuální témata
- strana 13 -

Giovanni Battista Gaulli (1639-1709): Triumf Jména Ježíš, stropní malba v hlavní lodi kostela Ježíše v Římě

Na začátku nového občanského roku přijměte naše přání podepřené naší modlitbou, aby Vás na mocnou přímlovu Matky Boží Panny Marie a naší „vrchní Redaktorky“ po celý rok 2011 stále provázelo Boží požehnaní a Boží milost na každém kroku, při všem jed-

Editorial

nání a konání, ve všech vašich radostech, starostech i bolestech, abychom všichni žili podle Boží vůle k jeho větší slávě a k prospěchu všech duší. Prosíme také naši nebeskou Pomocnici, aby s její pomocí Vám Světlo účinně svítilo na cestu, která vede blíže k ní a k jejímu Synu. Děkujeme Vám upřímně za Vaše modlitby, za Vaši podporu a všechny Vaše ohlasy a dopisy, které jsou pro nás velkým povzbuzením. Rádi bychom každému odpověděli vždy osobně, ale naše redakce je tak malá, že na všechny dopisy opravdu nestáčíme odpovídat písemně, ale vždy na ně odpovídáme modlitbou.

Jak vidíte na titulní stránce, začíná letos již devatenáctý rok našeho duchovního společenství, a když nám Pán dopřeje, příští rok budeme děkovat Jemu a Panně Marii za dvacet let trvání týdeníku Světlo. Dvacet let je doba jedné lidské generace. To je ovšem také naléhavá výzva, abychom podnikli konkrétní kroky k vytváření nové generace čtenářů Světla. Každý rok při obnově předplatného musíme vzít na vědomí, že určitý počet našich věrných čtenářů již došel k svému cíli a raduje se z věčného společenství s Pánem, jeho Matkou, anděly a všemi svatými. Na jejich „čtenářské místo“ zde na zemi by měla nastupovat nová generace. To bychom jistě neměli přenechávat náhodě, ale je na nás, abychom pro to všichni společně něco podnikli. Je to dokonce povinnost všech věřících, usilovat o šíření katolického tisku.

Je kolem Vás celá řada katolíků, kteří by za četbu našeho týdeníku byli nakonec vděční, kdyby jim v seznámení s jeho obsahem nebránily neznalost a určité předsudky, někdy i lidské ohledy. Na-

še katolické společenství je stále rozděleno a zatím se nezdá, že by s rozhodností usilovalo o překonání oné vleklé vnitřní bariéry. Zjednodušeně je možno označit ono jablko sváru termínem „tradiční“. Nálepka „tradiční zaměření“ je pro mnohé důvodem k podob-

né diskriminaci, jakou znamenalo označení „buržoazní původ“ za bývalých mocipánů. Jenže leccos z toho, o čem nedávno nebylo radno mluvit a psát, to dnes hlásá sám Svatý otec. Překonání předsudků je ovšem dlouhodobá záležitost. Svědčí o tom i skutečnost, že první opravdu veřejné uznání našeho časopisu zaznělo za devatenáct let až 28. října 2010 ve Vladislavském sále Pražského hradu.

Různé časopisy, které z komerčních důvodů chtějí zvýšit svůj náklad, vypisují rozmanité soutěže, slibují drahé odměny a platí nákladnou reklamu. Na nic takového prostředky nemáme, navíc, jak víte, stále splácíme dluh za dům, ve kterém naše nakladatelství a tiskárna sídlí. Rok 2011, kdy bude vycházet 19. ročník Světla, bychom přesto měli všichni společně využít k takovému rozšíření čtenářské rodiny, aby 1. číslo 20. ročníku mířilo se svým novoročním pozdravem k opravdu široké nové generaci čtenářů Světla. Ten, kdo sám na sobě zakouší ovoce dobré katolické četby, může na základě této své zkušenosti nejlépe doporučit její obsah a využití i dalším bratřím a sestřám. Slyšíme to v katechezích Svatého otce, jak Boží služebníci a služebnice nebyli schopni ponechat si sami pro sebe dary, kterých se jim dostalo, a usilovně se snažili obohatit jimi také své bratry a sestry, a výsledek byl ten, že za sebou zanechali širokou brázdou, která přinesla požehnaní celým generacím. Co nám brání vydat se v jejich stopách? Kdyby se každému čtenáři během roku 2011 podařilo získat jednoho jediného nového odběratele, naše rodina by se k 1. lednu 2012 zdvojnásobila.

Pokračování na str. 12

Sv. Veronika Giuliani

Katecheze Benedikta XVI. při generální audienci 15. prosince 2010

Drazí bratři a sestry, dnes bych chtěl představit mystičku, která nepochází ze středověku; jedná se o Veroniku Giuliani, mnišku, kapucínskou klarisku. Důvodem je, že na 27. prosinec připadá 350. výročí jejího narození. Città di Castello, místo, kde nejdéle žila a kde zemřela, a Mercatello, její rodiště, i diecéze Urbino prožívají radost z této události.

Veronika se narodila právě 27. prosince 1660 v Mercatello v údolí Metauro Františkovi Giulianimu a Benediktě Mancini; je poslední ze sedmi sester, z nichž čtyři si zvolily mnišský život. Dostala jméno Voršila. V sedmi letech ztratila matku. Otec se přestěhoval do Piacenzy jako vrchní celní úředník parmského vévodství. V tomto městě pocítila Voršila rostoucí touhu zasvětit svůj život Kristu. Povolání bylo stále naléhavější, takže v 17 letech vstupuje do přísné klauzury kapucínských klarisek v Città di Castello, kde setrvává po celý svůj život. Tam přijímá jméno Veronika, což znamená „pravý obraz“, a stává se skutečně pravým obrazem ukřižovaného Krista. Rok nato skládá slavné sliby. Začíná tím pro ni cesta přetvoření v Krista skrze četná pokání, velká utrpení a několik mystických zážitků spojených s Ježíšovým umučením: korunování trním, mystické zasnoubení, rána do srdce a stigmata. V roce 1716 ve věku 56 let se stává abatyší kláštera a je v této roli potvrzena až do smrti v roce 1727 po velmi bolestné agonii v trvání 33 dnů, která vrcholí hlubokou radostí, takže její poslední slova byla: „Našla jsem Lásku, Lásku, která se dala spatřit! To je důvod mého utrpení. Povězte to všem, povězte to všem!“ (*Summarium Beatificationis*, 115–120).

9. července opouští pozemský příbytek, aby se setkala s Bohem. Má 67 let, z nichž 50 prožila v klášteře v Città di Castello. Za svatou ji prohlásil papež Řehoř XVI. dne 26. května 1839.

Zaměřena na Krista – Ženicha

Veronika Giuliani mnoho psala: dopisy, životopisné zprávy, básně. Hlavním pramenem pro poznání jejího smýšlení je níméně její *Deník*, který začala psát r. 1693. Více než 22 tisíc stran rukopisu pokrývá období 34 let klauzurního života. Rukopis plyne stále spontánně, nejsou zde škrty ani opravy, ani interpunkční znaménka nebo rozdělení materiálu na kapitoly nebo části podle vytyčeného záměru. Veronika nechtěla vytvořit literární dílo. Měla povinnost informovat písemně o svých zážitcích P. Girolama Bastianelliho, řeholníka z oratoře sv. Filipa Neriho, a to se souhlasem diecézního biskupa Antonia Eustachiho.

Svatá Veronika má spiritualitu výrazně zaměřenou na Krista – Ženicha: jsou to zážitky ženy milované Kristem, věrným a upřímným Ženicem, na jehož lásku chce odpovídat láskou stále více oddanou a vášnivější. Všechno v ní je možno interpretovat klíčem lásky, a to jí vlévá hlubokou vážnost. Všechno prožívá v jednotě s Kristem, z lásky k Němu a s radostí, že Mu může projevat všechnu lásku, jaké je tvor schopen.

Kristus, s nímž je Veronika hluboce sjednocena, je Kristus trpící, umučený a zmrtyvýchvstalý; je to Kristus v aktu oběti Otci pro naši spásu. Z těchto zážitků vyplývá také intenzivní a trpící láska k církvi ve dvojí formě, oběti a modlitby. Svěťice žije pod tímto zorným úhlem: modlí se, trpí,

Pokračování na str. 12

Milovaný Otcův Kajícník

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*Duch Boží sestoupil na něho.*

Dnes uslyšíš ve čteních, že v dosud skrytém životě tvého Pána dochází k velkému obratu. Po třiceti letech se náhle loučí se svou Matkou a vydává se na dalekou pouť z kvetoucí a úrodné Galileje až do nehostinných koutů Judské pouště. Je to cesta na několik dní, ale žádná námaha není pro něho příliš velká, když se má dostavit tam, kde ho čeká jeho milující Otec. Je to pouť modlitby a odříkání. Nadešel čas, kdy má zahájit zjevným a výmluvným způsobem své veřejné působení. Nesmíš u toho chybět, aby ti bylo jasno, jaký je nejlustnější smysl života, který si nyní zvolil Boží Syn.

Kdyby sestoupil z nebe jen proto, aby za tebe zemřel, mohl tak učinit již na samém počátku svého pozemského života. Ale tehdy ho anděl odvedl do cizí země a vytrhl z rukou Herodových, protože Otec mu uložil, aby se nám zjevil v plnosti jako jeden z nás a stal se nám *podobným ve všem kromě hříchu*⁽¹⁾, abychom pak i my byli podobni jemu.

Pán zamířil tam, kam proudí celé zástupy, aby se vyznaly ze svých hříchů. Avšak nikdo z toho množství, které tu čeká na Janův křest, nevstoupí do Jordánu s tak hlubokým vědomím hříšnosti jako Ježíš. Boží Syn tak dává veřejně najevo svůj bezvýhradný souhlas, aby s ním, ačkoliv *byl bez hříchu, Otec jednal kvůli nám jako s největším hříšníkem, abychom my byli skrze něho spravedliví u Boha*⁽²⁾.

Při této příležitosti se poprvé setkáváš s celou Boží Trojicí: v tomto časném odhalení věčného plánu spásy se Bůh angažuje celým svým trojjediným bytím. Otec tu svěří svému Synu velekněžský úřad; Syn, Bůh a člověk, jej poslušně přijímá a Duch sestupuje na Syna člověka, aby ho vedl v tomto díle spásy, v němž bude nejvyšším Obětníkem i nejdokonalejší Obětí. Můžeš být přítom svědkem, jak veliké *zalíbení* nalézá Otec v Kajícníkovi, který je počátkem nového stvoření.

Nedomnívej se, že *Beránek Boží, který bere na sebe hříchy světa*⁽³⁾, přinese svou oběť až po třech letech na Kalvárii. Již od svého početí přináší svůj život *s bolestným voláním jako oběť*⁽⁴⁾, aby nejen nyní, ale v každičkou chvíli v něm *Otec nacházel zalíbení* jakožto v **novém člověku**. Chce tak Otci vrátit ono *zalíbení*, pro které pracoval již na počátku stvoření, když člověk vyšel z jeho ruky a na-

stal večer a jitra, den šestý, a Bůh viděl, že to velmi dobré⁽⁵⁾. Ježíš ti zjevuje, že dělat pokání znamená myslet na víc než na pouhou sebenápravu: znamená to myslet na Otce a usilovat ze všech sil o to, aby se obnovila Otcova radost. V ní se pak obnoví i radost jeho děti.

Máš tak v Ježíši dokonalý vzor kajícníka. Nevinný vyšel z lůna svého Otce a *není v něm hříchu*, a přece přijímá bez námitek, že je *započten mezi hříšníky*⁽⁶⁾. Nastupuje cestu celoživotního pokání, aby jako služebník všech důsledně a vytrvale napravoval všechno, co způsobil hřích. Bude žít uprostřed světa, ale ne podle vzoru světa, nýbrž podle vůle Otce v dokonalé vnitřní odloučenosti od tohoto světa životem prostoty a chudoby⁽⁷⁾, čistoty a nevinnosti⁽⁸⁾, pokory a poslušnosti⁽⁹⁾. Duch ho povede, aby v ničem nehledal sebe ani svůj prospěch, nýbrž *zachraňoval to, co zahynulo*⁽¹⁰⁾. *Nezeslábně, nezmalátní*, když bude od rána do večera oslavovat Otce ve službě druhým, *prokazovat dobrodiní a uzdravovat všechny, které opanoval ďábel*. V tichu noci pak bude v samotě a modlitbách rozmlouvat se svým nebeským Otcem⁽¹¹⁾. To, co k Janovu úžasu osvědčuje svým křtem nyní na počátku, bude osvědčovat až do konce své pozemské pouti, kdy v pokračování a dovršení svého křtu⁽¹²⁾ bez námitek a bez zdráhání se stejnou tichostí a kajícností přijme jako zasloužené to nekrutější a nejpotupnější odsouzení.

Měj stále před očima tuto Ježíšovu pozemskou velekněžskou podobu. Uvědomuješ si, jaká tě dělí vzdálenost od jeho způsobu života? Ty, *ktej ses v hříchu narodil*⁽¹³⁾, hříchy naplňuješ své dni a ani nejsi schopen domyslet, kam až tvoje hříšnost sahá a co všechno způsobila a dále působí, před vlastní hříšností tak rád zavíráš oči, abys mohl najít sám v sobě zalíbení, že *nejsi jako ti ostatní*⁽¹⁴⁾. Nepokládáš snad za samozřejmost při každé výtce, jakkoliv oprávněně, ihned se sám před sebou i před druhými ohradit či hledat výmluvy? Nečekáváš, že máš právo, aby ti druzí sloužili? Můžeš tak říct Pánu, že ho *následuješ, kamkoliv jde*?⁽¹⁵⁾

Přiznej si dnes po pravdě, že tvůj způsob následování Krista je zatím často spíše blouděním podle svého. Vrať se do Jordánu a pros svého Pána, aby smyl z tvých očí zaslepenost a z tvé duše zkornatělou pýchu, aby pak do ní mohl vložit svého Ducha. Jen On tě může vést, abys byl jako Ježíš skutečným, Otci milým kajícníkem. To ti nepřinese sebeuspokojení, ale odvahu přijímat s ra-

Liturgická čtení

1. čtení - Iz 42,1-4.6-7

Toto praví Hospodin: „Hle, můj služebník, kterého podporuji, můj vyvolený, v němž jsem si zalíbil. Vložil jsem na něj svého ducha, národům přinese právo. Nebude křičet, nebude hlučet, nedá se slyšet na ulici. Nalomenou trtinu nedolomí, doutnající knot neuhásí, věrně bude ohlašovat právo. Nezeslábně, nezmalátní, dokud nezaloží na zemi právo. Na jeho nauku čekají daleké kraje. Já, Hospodin, jsem tě povolal s láskou, vzal jsem tě za ruku, chránil jsem tě a ustanovil tě prostředníkem smlouvy lidu a světlem národů, abys otevřel oči slepým, abys vyvedl vězně ze žaláře a z věznic ty, kteří bydlí ve tmách.“

2. čtení - Sk 10,34-38

Petr se ujal slova a promluvil: „Teď opravdu chápu, že Bůh nikomu nestrání, ale v každém národě že je mu milý ten, kdo se ho bojí a dělá, co je správné. Izraelitům poslal své slovo, když dal hlásat radostnou zvěst, že nastává pokoj skrze Ježíše Krista. Ten je Pánem nade všemi. Vy víte, co se po křtu, který hlásal Jan, událo nejdříve v Galileji a potom po celém Judsku: Jak Bůh pomazal Duchem svatým a mocí Ježíše z Nazareta, jak on všude procházel, prokazoval dobrodiní, a protože Bůh byl s ním, uzdravoval všechny, které opanoval ďábel.“

Evangelium - Mt 3,13-17

Ježíš přišel z Galileje k Jordánu za Janem, aby se dal od něho pokřtít. Ale on se bránil a říkal: „Já bych měl být pokřtěn od tebe, a ty přicházíš ke mně?“ Ježíš mu však na to řekl: „Nech tak nyní, neboť je třeba, abychom naplnili Boží spravedlnost.“ I vyhověl mu. Jakmile byl Ježíš pokřtěn, vystoupil hned z vody. A hle - otevřelo se nebe a viděl Ducha Božího jako holubici, jak se snáší a sestupuje na něj. A z nebe se ozval hlas: „To je můj milovaný Syn, v něm mám zalíbení.“

dostí jinak nepoznanou, kdykoliv s tebou zde na této zemi Otec i druzí lidé budou jednat jako s posledním z posledních. Zaujmi toto své místo sám a s ochotou tím, že se staneš jako Ježíš služebníkem všech, aby se *naplnila veškerá spravedlnost! Vzdej tak Hospodinu slávu hodnou jeho jména.*⁽¹⁶⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Žid 4,15; ⁽²⁾ 2 Kor 5,21; ⁽³⁾ Jan 1,29;⁽⁴⁾ srov. Žid 5,7; ⁽⁵⁾ Gn 1,31; ⁽⁶⁾ Mk 15,28;⁽⁷⁾ srov. Mt 8,20; ⁽⁸⁾ 1 Petr 1,19; Žid 7,26;⁽⁹⁾ Jan 5,30; ⁽¹⁰⁾ Lk 19,10; ⁽¹¹⁾ srov. Lk 5,16;⁽¹²⁾ Lk 12,50; ⁽¹³⁾ srov. Ž 51,7; ⁽¹⁴⁾ Lk 18,11;⁽¹⁵⁾ Mt 8,19; ⁽¹⁶⁾ srov. resp. žalm 29.

PEKLO VE VIDĚNÍ SV. VERONIKY GIULIANI

27. ledna 1716 při zjevení zavolala Panna Maria dva anděly, kteří ji doprovázeli jako strážci, a uložila jim, aby doprovodili Veroniku do pekla; dala jí požehnání a řekla: „Moje dcero, neboj se, budu s tebou a pomohu ti.“

Světička říká, že se za chvíli ocitla na temném, hlubokém a páchnoucím místě, slyšela bučení býků, hýkání oslů, řev lvů, syčení hadů, hlasy všeho druhu a dunivé zvuky, které vyvolávaly hrůzu.

„Viděla jsem blesky a hustý dým. Spatřila jsem velkou horu, celou pokrytou hady, zmijemi, bazilišky zkroucenými v nesčíslném počtu. Protože jsem slyšela, jak zpod nich vycházejí kletby a hrozné hlasy, zeptala jsem se svých andělů, co jsou to za hlasy, a oni mi odpověděli, že se tam nachází mnoho trpících duší. A tato velká hora se pak otevřela a já jsem spatřila, že je plná duší a démonů. Tyto duše se křečovitě tiskly k sobě, takže tvořily jedinou masu. Démoni je drželi přivázané k sobě ohnivými řetězy. Každá duše měla kolem sebe několik démonů.“

Odtud jsem byla přenesena k jiné hoře, kde se nacházeli býci a divocí koně, kteří kousali jako rozrušení psi. Z očí, nozder a z tlamy jim vycházely plameny, jejich zuby vypadaly jako ostrá kopí a dvojsečné meče a proměnily v okamžiku na tříšť všechno, co uchvátily. Pochopila jsem, že koušou a požírají duše.

Viděla jsem jiné hory, kde se prováděly strašné tortury, které nejsem schopna popsat. Uprostřed tohoto pekelného prostoru se tyčil velmi vysoký prestol. Uprostřed tohoto prestolu je křeslo, tvoří je démoni, kteří jsou vůdci a knížaty. Tam sedí Lucifer, strašný a děsný. Ó Bože, jak ohavná je to postava! Svou hrůzou překonává všechny demony. Zdá se, jakoby jeho hlava byla složena ze sta hlav a plná šípů, každá z těch hlav je jako oko, které srší ohnivé střely, které zapalují celé peklo. I když počet démonů a zavržených byl nesčíslný, všichni viděli tuto strašnou hlavu a postihovala je muka nad všechna muka od samotného Lucifera. Všichni vidí jeho a on vidí všechny. Zde mi andělé vysvětlili, že tak jako v nebi pohled na Boha všechny vyvolené oblažuje, tak v pekle strašná postava Lucifera, hrozné pekelné stvůry, je trýznivým trápením pro všechny zavržené. Jejich největší trest je ten, že ztratili Boha. Tento trest cítí Lucifer jako první a všichni na něm mají účast. On proklíná, a všichni proklínají, on zlořečí, a všichni zlořečí, on trpí, a je mučen, a všichni trpí a jsou v mukách.

V té chvíli mě andělé upozornili na polštář, který byl na sedadle a Lucifer na něm seděl; byla to duše Jidáše. Pod nohama Lucifera byl velký polštář celý poškrábaný a pokrytý znaky. Vysvětlili mi, že jsou to duše řeholníků. Trůn byl otevřený a uprostřed démonů, kteří byli pod sedadlem, jsem viděla velký počet duší. Kdo jsou to?, zeptala jsem se andělů. Odpověděli mi, že jsou to preláti a církevní hodnostáři, duchovní vůdčové a duše zasvěcené Bohu.

Myslím, že kdyby mě nedoprovázeli andělé a také, jak myslím, mě neposilovala moje dobrá Matka, zemřela bych hrůzou. Všechno to, co říkám, je ve skutečnosti ničím, a to, co slyším od kazatelů, je zcela nicotné proti tomu, co jsem viděla.“ (Deník 27. ledna 1716)

Překlad -lš-

Antonio Borelli

Jméno Pána Ježíše

Mesiáš nesl za svého pozemského života jméno Ježíš, které mu dal svatý Josef z příkazu anděla: *Josefe, synu Davidův, neboj se přijmout k sobě svoji snoubenku Marii, vždyť dítě, které počala, je z Duchy Svatého. Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš; on totiž spasí svůj lid od hříchů* (Mt 1,20-21).

Význam jména Ježíš je tedy spasitel. Evangelisté, Skutky apoštolů a listy apoštolů často citují význam a moc jména Ježíš a často se spokojí s pouhým termínem „jméno“, jak byl ve Starém zákoně označován Bůh.

Během Ježíšova veřejného života se jeho učedníci odvolávají na jeho jméno, uzdravují nemocné a vyhánějí zlé duchy a konají nejrůznější zázraky.

Po návratu z cesty s radostí oznamovali: *Pane, dokonce i zlí duchové se nám podrobují v tvém jménu* (Lk 10,17). *Není žádné jiné jméno, v němž bychom mohli dojít spásy* (Sk 4,12). *Když Krista vzkřísil a posadil po své pravici* (Ef 1,20), *dal mu jméno nad každé jméno, takže při Ježíšově jménu musí pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí* (Fil 2,9-10).

První křesťané jsou právě ti, kteří uznávají Ježíše jako Pána a vzývají jeho jméno, protože má velký význam v jejich životě: v tomto jménu se shromažďují, v tomto jménu vzdávají Bohu díky a chovají se tak, aby toto jméno bylo oslavováno. Jsou pro toto jméno ochotni trpět a zemřít. *Odcházel z velerady s radostí, že směli pro to jméno trpět příkoří* (Sk 5,41).

Výrazem přítomnosti jména Pána a celé Trojice v životě křesťana je znamení kříže, kterým začíná každá modlitba, každý obřad, udělování svátostí a závěrečné požehnání „Ve jménu Otce i Syna i Duchy Svatého“.

Liturgický kult jména Ježíš

Nejsvětější Ježíšovo jméno bylo v církvi uctíváno od prvních dob. Liturgická oslava vznikla až v XVI. století. Velkým hlasatelem kultu Jména Ježíš byl svatý Bernardin Sienský (1380-1444) a pokračovali v tom jeho spolubratři, především bl. Albert

ze Sarteanu (1385-1450) a Bernardin z Feltre (1439-1494).

V roce 1530 povolil Klement VII. františkánskému řádu oficium Nejsvětějšího Jména Ježíš. Místní slavení rozšířil Inocenc XIII. r. 1721 na celou církev.

Svátek se nejdříve stěhoval mezi třemi prvními nedělemi měsíce ledna, až byl stanoven na 2. ledna. Slavil se tak až do 70. let dvacátého století, kdy byl neprávem potlačen. Obnovil ho papež Jan Pavel II. na den 3. ledna.

Svatý Bernardin říkal: „To byl můj úmysl obnovit a oslavit jméno Ježíšovo, jak tomu bylo v prvotní církvi. Z tímco kříž připomínal Kristovo umučení, jeho Jméno připomínalo všechny aspekty jeho života, chudobu v jeslích, pokání na poušti, zázraky božské lásky, utrpení na Kalvárii, triumf zmrtvýchvstání a nanebevstoupení.“

Zdůraznil úctu, která je přítomná už u sv. Pavla a ve středověku u některých učitelů církve, u sv. Františka z Assisi a pěstována v řádu jesuatů, založeném v roce 1360 Janem Colombinim, vyznačujícím se častým opakováním jména Ježíš.

Aby jeho nauka o jménu Ježíš nebyla zapomenuta, s hlubokým psychologickým smyslem pro symboliku vytvořil trigram (znak ze tří písmen) tohoto jména, který se pak rozšířil na veřejná i soukromá místa. Zdobí fasádu Palazzo Pubblico v Sieně. Význam tří písmen IHS se vykládá různě. Nejběžnější je výklad Iesus Hominum Salvator – Ježíš Spasitel lidstva. Trigram má podobu zářícího slunce a jednotlivé paprsky dostaly svůj obsah: *útočiště kajících – prapor bojujících – lék nemocných – posila trpících – pocta věřících – radost kazatelů – zásluha pracujících – podpora klesajících – povzdech rozjímajících – posila prosících – chuť kontemplujících – sláva triumfujících.*

Symbol jména Ježíš si pak přivlastnili jezuité. Na klenbě jejich největšího chrámu v Římě je velká freska Jana Křtitele Gaulliho zvaného Baciccio „Triumf Jména Ježíš“ (viz obrázek na titulní straně).

Pramen: www.santiebeati.it

Překlad -lš-

Mudrci z Východu

**Betléme, z tebe vyjde vládce,
který bude panovat mému izraelskému lidu**

6. ledna si připomínáme a oslavujeme Kristovo královské zjevení světu, i když byl ještě dítětem. Evangelista Matouš se zde zabývá tajemstvím, které by měl každý křesťan dobře znát a umět zdůvodnit, neboť jde o tajemství jeho přístupu k věčnému životu.

**Ježíš se narodil v Betléme
v době Herodově**

Ve své moudré stručnosti nám Písmo svaté postupně vykládá toto Kristovo tajemství. Mluví k nám o něm Matouš, který chce postavit Kristovo mesiánské působení a jeho božství před oči židům, kteří byli tak nevěřící, že Ježíše ukřižovali. Ježíš řekl: Nikdo není prorokem ve své vlasti. Postoj Heroda při příchodu mudrců to ukázal již předem.

Matouš, který byl dříve jako Levi celníkem, je svědomitý a rozvážný muž. Popisuje tuto scénu velmi výrazně. Všechno se nejdřív soustřeďuje do Jeruzaléma, hlavního města Palestiny, které je místem zjevení a spásy. V roce 63 před Kristem obsadili tuto zemi Římané. A postavili ji pod protektorát temného Heroda (40–4 př. Kr.), který byl nazýván Veliký. Ježíš se narodil v Betléme v prosinci pět let před naším letopočtem. Tak se splnilo proroctví proroka Micheáše: Ty, Betléme v judské zemi, nejsi vůbec nejmenší mezi judskými předními městy, protože z tebe vyjde vládce, který bude panovat mému izraelskému lidu. V roce 4 před naším letopočtem mluví mudrci o „novorozeném“, kterého hledají, protože je Boží prozřetelnost informovala o jeho narození. Zpráva opouští na chvíli Jeruzalém (hvězda zmizí), kde nepravé království přivede pravého krále málem na práh smrti, a obrátí se k Betlému, který je mezi judskými městy malý a kam se královská vláda Kristova nikoliv bezdůvodně uchýlila. Je to přece královské město Da-

vidovy dynastie, město pokoje a pokory, město „živého chleba, který sestoupil z nebe“.

**Viděli jsme na Východě hvězdu
židovského krále**

Apoštol nás tedy uvádí do středu tajemství (nikoliv legendy), které nám chce Bůh zjevit tím, že vychází z historických událostí. Dějiny jsou svým způsobem oporou víry, kterou můžeme s pomocí milosti (daru Duha Svatého) využívat.

Mudrci jsou lidé, kteří skutečně přišli z Východu a mají v tamních zemích své historické kořeny. Jsou to kněží a hvězdopřevodci z oblasti Mezopotámie, Persie a Arábie (na to poukazují dary, které přinesli). Jsou to muži, kteří se díky svému původu, znalostem a funkci a především své moudrosti těší velké vážnosti. Izrael je místo, kde se stýkají kontinenty, a tak jsou mudrci Asiatické, kteří zemi svého původu a svou etnickou různorodostí mají představovat

**Giotto di Bondone (1266/7–1337):
Klanění tří králů**

univerzálnost světa. Přicházejí z mytického Orientu, symbolu světla, a tím zmrtevýchvstání: Viděli jsme vycházet jeho hvězdu.

Východ byl již dříve známý pro svou jasnou a zářící atmosféru, a to jak v noci, tak takřka i ve dne. Je to vlast hvězdopřevodců, mudrců. Mezi nimi jsou „osvětlení muži“ s pronikavým pohledem. Je příznačné, že několik z nich, pravděpodobně tři (to je dostatečný počet pro symboliku a svědectví) viděli totéž světlo a vnímali stejný hlas, který je zval, aby se vydali hledat a poznat toho, který sám sebe nazývá Světlo světa. Matouš používá srovnávací mluvu a odvolává se na proroctví, která jsou schopná pohnout těžce chápavými židy. Východní mentalitě odpovídá odvolávat se na hvězdu, skrze kterou je Bůh povolal. Význam hvězdy nespočívá ani tak ve fyzické, jako spíše duchovní rovině. Jedná se o světlo bož-

ské Prozřetelnosti, které slouží jako vůdce.

**Tvoji synové přijdou
zdaleka (Iz 60,4)**

Pro ně je objevení a majestát hvězdy a s ní spojený význam politicko-náboženské moci velkolepým zjevením, které tak korunuje zjevení dané pastýřům. Vztahuje se na Boží lid a na představitele chrámu a je tichým znamením budoucí církve.

Hvězda je symbol života, Boží lásky, vítězství nad bludem a zlem (v protikladu k měsíci). Tři mudrci jsou hvězdou tak uchváteni, že se rozhodnou překročit hranice vlasti, aby se mohli poklonit tomuto jedinečnému králi. Toto slovo má na Východě, kde bylo mnoho králů a mnoho království, velký význam. Mudrci se vydali na cestu nikoliv proto, aby se poklonili dítěti, nýbrž pro skutečnost, že tomuto Dítěti je určena královská důstojnost. Vedeni svým náboženským citem, chtějí jít za ním, aby mu prokázali odpovídající poctu. Je to něco zvláštního, že všichni tři skrze svou vědu osvětlenou vírou dospěli ke stejnému závěru a nezávisle na sobě se rozhodli vydat se na cestu, aby se poklonili židovskému králi. Jinými slovy: byli tajemným způsobem uchváteni jeho mesiánským posláním. Dostalo se jim poznání prorockých předpovědí o Králi králů, které se rozšířily na tehdejší Východě daleko dříve, než přišli (dokazují to mezopotámské knížecí dvory, esení a samotní Římané, jako Tacitus).

Jejich cesta zasluhuje přesnější zkoumání. Ale ať byla jakkoliv dlouhá a obtížná, byla nekonečně kratší než cesta, kterou vykonal Kristus z Otcova lůna na zem, aby nás zachránil. Písmo svaté se o této vzdálenosti zmiňuje: Hle, jméno Hospodino přichází zdáli (Iz 30,27). Zdaleka přijdou tvoji synové (Iz 60,4). Jejich putování bylo dojemné. Táhnou pomalu v rytmu svých zvířat, jdou za hvězdou tichými dlouhými rovinami, které

Andrea Mantegna (kolem 1431–1506): Klanění tří králů

► jsou vhodné k meditaci. Vzduchu nesčetným nebezpečím, jen aby viděli Krále. Setkávají se v krajině Mrtvého moře a spojuje je řeč víry o Jeruzalému. Těch několik počátečních slov o nich jsou slova o jejich cestě, které nehodlali zanechat. Velice se radují, když se hvězda znovu objevila: Jakmile uviděli hvězdu, z radovali se nevýslovnou radostí, tak jako se Maria a Josef později zaradují, když ztratí a pak opět najdou Ježíše ve stejném městě. Světlo a Ježíš jsou totéž.

Přišli jsme se mu poklonit

Jednání mudrců je úplným protipólem jednání Heroda a jeho okolí. Herodes nesporně není Žid, je na omezenou dobu králem Židů z římské milosti a nezná proroctví, která se vztahují na Krista. Mudrci, kteří přišli z daleka, vědí o něm daleko více. Jeho reakce je ryze politická. Rozhodne se okamžitě, že to dítě zabije, sahá ke lži a dělá ze sebe svatouška, zatímco mudrci se Dítěti rozhodně chtějí poklonit.

Když přijdou do královského města, ptají se na místo pobytu dítěte, upozorní předem jeho svaté rodiče a vstoupí dovnitř velmi taktně a po celou dobu svého pobytu u nich setrvali na kolenou. Vstoupili do domu, spatřili dítě s jeho matkou Marií, padli na zem a klaněli se mu. Pak předali své dary, které mají trojí význam. Otevřeli své pokladnice a obětovali mu dary: zlato, kadidlo a myrhu.

Znali opravdu význam těchto darů? Můžeme se zde pohybovat jen v nejvyšších sférách víry. Pokud to opravdu věděli, způsobili tím jeho Matce bolesti a starosti, kterých ji později neušetřil ani Simeon.

On bude vládnout mému izraelskému národu

Setkání tří subjektů – mudrci, Herodes a Ježíš – je pro nás podnětem k zamyšlení nad významem království a moci.

Mudrci pro svou víru a moudrost měli odvahu vykonat svou cestu a dovést ji až do konce. Objevili pravý význam království jako služby, a to služby bližnímu v dokonalé pokoře a sebezapření. Rozjímali o **Dítěti**, nezištném a nevinném služebníkovi spravedlnosti a míru.

Herodes je typem nenáviděného despoty, který neslouží, nýbrž si dává od druhých sloužit, je ješitný, egoistický a mocichtivý. Zachází jako brutální zločinec se svými poddanými, přáteli i s vlastní rodinou. Pro dnešní dobu posedlou chtivostí po moci je to ta pravá lekce.

Matouš cituje knihu proroka Micheáše o pastýři, který má vést svůj izraelský lid: Epifanie je díky příchodu mudrců velkým zjevením Boha před světem. Tím, jak se mudrci sklánějí a klanějí Mesiáši, patří vlastně k národu Abraháma, k lidu věřících, kteří se klanějí v duchu a v pravdě. Když Matouš říká, že spatřili Dítě s jeho Matkou Marií, chce tím poukázat na Vykupitele a Spoluvykupitelku, to znamená na ty, kteří přinášejí spásu. Nezapomíná ani na svatého Josefa, který stojí na svém místě, v pozadí v důstojném, královském postojí: i on je z Davidova rodu.

Pak se vrátili do své země jinou cestou. Na této cestě se už nestarají o podlého podvodníka. Vydali se na cestu, aby svědčili o podivuhodných skutcích Božích.

*Z Maria heute 465/2010
přeložil -lš-*

Salcburské Jezulátko (2)

PROJEVY MILOSTÍ PROSTŘEDNICTVÍM LORETSKÉHO JEZULÁTKA

Od roku 1651, tedy již 360 roků, putuje k Ježíškovi v Salcburku v klášteře St. Maria Loreto mnoho lidí nejrůznějšího věku a stavu z různých zemí. Mnoho ověřených a písemně doložených svědectví o vyslyšení modliteb nám ukazuje, jak nápadně pomáhá Jezulátko v nejrůznějších úmyslech, záležitostech, těžkostech a trápeních. Jen z posledních let je zde uloženo několik set takových svědectví.

Obrat krátce před Vánocemi

O tom, jak velké bylo souzení, které přivedlo rodinu z Teisendorfu v německém Bavorsku k tomu, aby hledala pomoc u Loretského Dělatka, vypráví Rosa Hunklingerová.

Už od dětství si pamatuji, že jsme doma měli hluboký vztah k Loretskému Jezulátku, protože uzdravilo naši maminku. V roce 1942 měla naše matka ve věku 32 let rakovinu prsu a prodělala těžkou operaci. Vzápětí se musela podrobit ozařování a musela pravidelně jezdit autem do Salcburku. Bylo to těžké období. Byla válka, doma se musela starat o čtyři malé děti a k tomu ozařování, které jí působilo prudké bolesti hlavy.

Když se jednou maminka vrátila z nemocnice, vzdychala: *Já ty bolesti už nevydržím. Jako by mi praskala hlava.* Právě byl u nás na návštěvě soused. Donesl nám „loretsský pásek“, bílý kousek látky, kterým se dotkli Loretského Jezulátka. Bez dlouhého vysvětlování jí položil „loretsský pásek“ na hlavu. Po půlhodině bolesti zmizely a od té doby se již nikdy nevrátily. Uzdravení způsobené „loretským páskem“ bylo tak dokonalé, že maminka už po celý zbývající život nijak ne onemocněla a byla vždy zcela zdravá. Zemřela dva týdny před svými 90. narozeninami! Z vděčnosti za své uzdravení nás potom brávala do Salcburku do loretského kláštera. Ale když jsme my děti dospěly a každý šel svou cestou, zdálo se, jako by naše úcta k Jezulátku upadla.

18. prosince 1983 je den, na který si pamatuji, jako by to bylo včera. V neděli večer šel můj muž, měl 43 let, se svým známým do lesa na hon na lišky. Ale již za hodinu byl zpět a stěžoval si: *Strašně mě bolí hlava. Je mi zle!* Ihned jsem volala pohotovost. Lékař mu doporučil tabletky proti bolesti hlavy. Stav se však stále více zhoršoval a po půlnoci můj muž přestal reagovat a já jsem znovu volala lékaře.

Pak šlo všechno velice rychle. Záchranka odvezla Hanse do nemocnice v Traunsteinu, kde zjistili krvácení do mozku. Ještě týž den dopoledne odvezli manžela na neurologickou kliniku do Salcburku. Po nutném okamžitém zákroku mi jeho ošetřující lékařka nedávala žádnou naději na zlepšení. *Neypadá to dobře. Krvácení postupuje směrem dovnitř mozku.* Následující čtyři dny byl Hans v bezvědomí a na každý můj ustaraný telefonát jsem dostávala stejné odpovědi: *S vaším mužem je to velmi zlé.*

Ve čtvrtek ráno před Štědrým dnem mi profesor Dimat telefonicky oznámil: *Případ vašeho muže je bohužel beznadějný. Bylo by asi lépe, aby zemřel. Odumřelo mu už velmi mnoho mozkových buněk. Můžete se už jen modlit a doufat v zázrak. My už si nevíme rady.*

Zoufalá jsem volala své matce, která se ještě týž den s mým bratrem Františkem rozhodla: *Jedeme ihned do Salcburku k Loretskému Dělatku.*

Také já jsem se toho 22. prosince 1983 poprvé po dlouhém čase obrátila na Jezulátko

PRONÁSLEDOVANÍ KŘESŤANÉ

Asi 80 % všech nábožensky pronásledovaných na celém světě jsou křesťané. Upozorňuje na to organizace Kirche in Not. Pro víru bylo na světě pronásledováno asi 200 milionů lidí. Bohužel vysoce vyvinutý Západ tomu věnuje málo pozornosti. Podle hodnocení Kirche in Not i Open Door pronásledování křesťanů v posledním roce zesílilo.

s prosbou o pomoc. Nato jsem doprovodila našeho faráře do nemocnice, kde udělil manželovi pomazání nemocných. Ale ještě tentýž den večer jsem dostala zprávu profesora Dimata: *Stav vašeho manžela se zcela nečekaně zlepšil. Váš muž vnímá a krevní oběh se stabilizuje.*

Mně však vířilo hlavou: pouť k Loretskému Jezulátku, pomazání nemocných a teď náhlé zlepšení, v průběhu jednoho jediného dne. To nemůže být náhoda.

V sobotu 24. prosince jsem mohla poprvé navštívit Hanse na jednotce intenzivní péče. *Dnes je Štědrý den*, řekla jsem mu. Tato věta je to jediné, na co si Hans pamatuje z celého pobytu v nemocnici. Jen tento jediný

Uctívání Salcburského Jezulátka

moment mu zůstal v paměti, nic jiného předtím ani potom. Než jsem za ním zašla na Hod Boží vánoční, navštívila jsem nejdříve Loretské Jezulátko. Sestra na vrátnici mi slíbila, že se za něho bude modlit, a na dálku mu soškou požehnala.

Od toho dne se zdravotní stav rychle zlepšoval, takže na Silvestra ho už nemuseli operovat, jak bylo původně plánováno. Lékaři totiž po posledním předoperačním vyšetření konstatovali: *Nenacházíme nic, co by bylo třeba operovat.*

Hanse potom přeložili do nemocnice v Traunsteinu, kde provedli další tomografii, protože se jim zdál nález ze Salcburku nezvyklý. Nakonec však sami řekli: *Není co operovat.* Po čtyřech týdnech byl propuštěn domů a už po Velikonocích šel do práce.

Od té doby uctíváme v naší rodině *Loretské Děťátko* a v naší víře se mnoho změnilo.

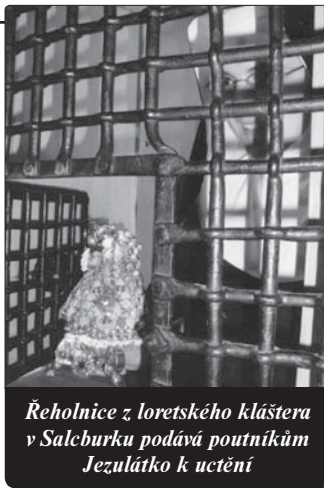
Každý den „loretský pásek“

Už v roce 2007 nám P. Francisco Abfalter vyprávěl o své cestě k povolání a mimořádné ochraně, kterou pocítil po těžké automobilové nehodě. Nemluvil však o tom, že za uzdravení vděčí „Loretskému Jezulátku“.

Josef Abfalter, otec P. Franciska, popisuje, jak v jeho rodině vznikl hluboký vztah k tomuto milostnému Dítěti.

„Hans Hunklinger patřil v našem spolku mužů k nejlepším přátelům. Když došlo v roce 1983 k ohrožení jeho života v důsledku krvácení do mozku, všichni jsme se v našem spolku modlili za jeho uzdravení. Od jeho ženy jsme se pak dověděli, že se zázračně uzdravil a že mu pomohlo Loretské Jezulátko. Začal jsem se tedy zajímat o tuto salcburskou svatyni a naše rodina toto místo poznala a zamilovala si je. Rádi jsme tam chodili na nedělní mši, kterou celebroidal prelát Ferdinand Holböck, autor známých a oblíbených knih o svatých. Byly to pro mne a pro manželku nezapomenutelné hodiny milosti.“ I P. Francisco, tehdy malý Hubert, živě vzpomíná na tyto poutě.: „Po mši svaté jsme vždy šli ke klášterní bráně, abychom si vyprosili mimořádné požehnání. Jedna sestra přišla k mříži klauzury a otevřela malé okénko a každého zvláště požehnala malou soškou Loretského Jezulátka. Třikrát ji každému položila na hlavu a šeptala přitom dlouhé modlitby. Pak dostal každý modlitební obrázek a »loretský pásek«, kousek látky, kterým se dotkli milostné sošky. Pro moji sestru a pro mne to byly velmi dojemné okamžiky. Tato svatyně se stala jakousi duchovní vlastí naší rodiny.“

Dne 27. dubna v pondělí po neděli Božího Milosrdenství vstoupilo do této mladé rodiny nečekaně velké utrpení. Hubert měl tehdy 13 let a byl vášnivým

Řeholnice z loretského kláštera v Salcburku podává poutníkům Jezulátko k uctění

fotbalistou. Jejich mužstvo vyhrálo zápas a chlapani byli radostí bez sebe.

Cestou domů se na nechráněném železničním přejezdu stalo neštěstí. Děti byly po vítězství rozjařené a řidička si nevěšmíla příjízďejícího vlaku, který v plné rychlosti narazil do auta. „Seděli jsme čtyři na zadním sedadle. Šebestián, můj přítel, osm dní po nehodě zemřel. Já jsem utrpěl frakturu lebky a Šebestiánův bratr je po nehodě tělesně postižený.“

Tragický konec fotbalového zápasu. Huberta ihned převezli na neurologickou kliniku do Salcburku. První noc strávil na operačním stole. Kdyby tlak v mozku stoupal, museli by provést trepanaci. Bohu díky, toho zůstal ušetřený.

Jeho maminka vypráví: „Huberta udržovali v umělém spánku a mohli jsme ho navštěvovat každý den. Z kliniky jsme vždy šli k Loretskému Jezulátku a celé hodiny jsme se modlili za naše dítě. Sestry nám dávaly »loretské pásky« a já jsem mu vždy jeden dávala pod polštář. Když jsem však přišla další den, pásek byl pryč. Sestra ho odstranila. Ale já jsem se nevzdávala a každý den jsem dávala nový »loretský pásek« pod zraněnou hlavu své-

Hubert a jeho bratr Bernard

ho syna, protože jsem věděla, že zde může pomoci už jen toto.“

Osm dní strávil Hubert na jednotce intenzivní péče. Pak ho mohli převést do okresní nemocnice. Tam se musel jako malé dítě učit všemu znovu: chodit, mluvit, v podstatě všechny motorické pohyby. Ale pro všechny, jak pro rodinu, tak pro lékaře to byl zázrak, že mu po nehodě nezůstaly žádné následky. P. Francisco je pevně přesvědčen: *Důvěra mých rodičů k Loretskému Jezulátku mi vrátila úplně zdraví. Za všechno mohu děkovat jedině Bohu, za všechno, co vykonal prostřednictvím zázračného Jezulátka.*

Od října 2008 působí P. Francisco ve městě Chamizo v Uruguayi. Je farářem v kostele svatě Terezičky od Dítěte Ježíše.

Různá poděkování až dodnes

7. října 2009 navštívily tři sestry z Rodiny Panny Marie salcburského Ježíška. Sestra Josefa, jedna z patnácti kontemplativních sester, si pro ně našla čas a vyprávěla jim o milostech vyprošených od Loretského Jezulátka.

Dne 6. října sem přišla jedna paní ze Schmölln (Rakousko), která se již koncem července modlila za svého prasynovce Šimona z Branau. Nyní s radostným úsměvem vyprávěla: *Díky Loretskému Jezulátku! Pětiletý Šimon do té doby nekomunikoval s nikým, jen se svými rodiči. Ale deset dní poté, co jsem jeho jménem přijala Ježíškovo požehnání, začal mluvit se všemi!*

Krátce před uzavřením brány (16.30) přišla žena jménem Anděla Michaela Sperlová. Ta podala toto svědectví: *Před sedmi roky jako začínající učitelka v Bad Ischl jsem zažila zázračnou událost. Jeden z mých žáků spadl z jabloně a velmi se zranil, takže mu chtěli amputovat pravé rameno. Utrápení rodiče ho přinesli sem k Ježíškovi. Proti všemu očekávání se rameno za krátký čas zcela zahojilo.*

Do St. Maria Loreto přicházejí lidé všech věkových kategorií i jinověrci nebo lidé vlažní

ve víře. Prosí *Loretské Jezulátka* o požehnání anebo mu přicházejí poděkovat. Dostáváme mnoho dopisů s prosbami i s díky, někdy jsou adresované přímo Jezulátku: *Pro milé Loretské Jezulátka*. V děkovných listech, kterých máme plné skříně, bychom mohli číst celé hodiny o milostech, které si lidé vyprosili od Jezulátka.

Paní Brigita Rössingová z Buchenbergu (Německo) v květnu 2007 napsala: *Více než 30 let ztěžovaly naše manželství problémy mého muže s alkoholem. Jednou jsem se dověděla o Loretském Jezulátku. Od té doby jsem mu dlouhé roky Jezulátka doporučovala. Teprve minulý podzim se vzpamatoval a dostal sílu a zcela se zřekl alkoholu. Někdy sice dlouho čekáme na vyslyšení modliteb, ale nesmíme ztrácet trpělivost. Potom dostaneme určitě pomoc!*

V roce 1981 jedna řeholnice ze Zweibrückenu (Německo) ztratila sluch. Když ležela v nemocnici, dostala od své spolusestry obrázek Jezulátka, ke kterému se denně modlila. Požehnaný „loretsský pásek“ si položila pod polštář nebo si s ním ovázala ucho. Za několik dnů odcházela domů zdravá a napsala: *Tímto svědectvím chci povzbudit všechny lidi, že modlitbu plnou důvěry Bůh vždy vyslyší.*

Jedna paní ze Strassu (Rakousko) napsala: *Jsem velkou ctitelkou milostného Jezulátka ze St. Maria Loreto. Obzvláště intenzivně jsem se k němu modlila, když manžel při dopravní nehodě utrpěl vážné zranění hlavy. Lékaři mu dávali už jen den života. Bylo to jako zázrak, když se probral z kómatu, a já vím: Vděčíme za to milostnému Jezulátku.*

Pomoc zažila jedna paní z Buchenbergu v Německu. Tři roky trpěla silnými poruchami spánku. Žádné léky nepomáhaly. *Tehdy jsem vysadila všechny léky a všechnu důvěru jsem s matkou vložila jen do modlitby k Loretskému Jezulátku. Jemu teď děkuji z celého srdce, protože pak jsem se postupně cítila stále lépe.*

O sedmiletém synovci, kterého přivezli do nemocnice s prasklým slepým střevem, napsala rodina z Ottweileru (Německo). *Lékař mu nedával žádnou naději a chlapce dali do zvláštního pokoje pro umírající. Doma jsme se všichni vroucně modlili k Loretskému Jezulátku. Chlapec přežil noc a za 14 dní řekl lékař během vizity deseti medikům: „Že tento chlapec ještě žije, to je zázrak!“*

Podobně hovořili v roce 1980 o zázraku lékaři v případě pacienta z Forchtensteinu (Rakousko). Rána po těžké operaci ledvin se přes všechno úsilí lékařů nezahojila. *Tehdy mi moje sestra přinesla loretský pásek. Položil jsem ho na ránu, a ta se přes noc začala hojit.*

Z Rõthisu (Rakousko) napsala jedna matka, že její děťátko dostávalo několikrát záchvaty kašle, při kterých se dusilo. Přesně od doby, kdy slíbila, že se bude denně modlit k Loretskému Jezulátku, záchvaty ustaly.

V červnu 1983 děkovala Ježíškovi jedna matka z Tirschenreuthu (Německo). *Před rokem jsem prosila sestry v klášteře, aby se spolu se mnou modlily o zdravé dítě. Přesně za devět měsíců přišlo na svět.*

Na naši prosbu nám vyprávěla sestra vrátná, jak si samo Jezulátko ulovilo některá povolání.

Pěkným příkladem je sestra M. Immaculata († 2004), která byla v našem klášteře sedm let představenou. Jako dítě jménem Notburga putovala s rodiči a devíti sourozenci každý rok z Abtenau (Rakousko) k Loretskému Jezulátku. Když jí při jedné pouti položila tehdejší představená sošku na hlavu, soška se zamotala do vlasů. Představená, sestra Magdalena, řekla: *Zdá se, že si tě chce Ježíšek přitáhnout k sobě. Jednou možná vstoupíš do kláštera.* Notburga odpověděla: *Na to jsem nikdy nemyslela!* Později často vyprávěla, jak po tomto požehnaní nemohla najít klid. Během zpáteční cesty ve vlaku myslela jen na jedno: *Ano, máš vstou-*

pit do kláštera! Za osm dní stála s kuffíkem u brány.

V roce 1994, když jsem se jako 30letá vzdala zaměstnání porodní asistentky a vstoupila od kláštera v Salcburku, byla to právě Notburga, která mě tu jako matka Immaculata uvítala. Dovolila, aby moje sestra Petra, nejmladší z nás sedmi sourozenců, mohla prožít 14 dní v klášteře. *Ta dívěnka tu může hned zůstat, řekla představená s úsměvem a já jsem odpověděla: Ona tu určitě nezůstane.* A přece! Petra, která pracovala jako ošetřovatelka starých lidí a nikdy nepomyslela na řeholní povolání, během tichých dnů v klášteře pochopila, že Pán ji chce mít zde. Následovalo něco, co může udělat jen Bůh. Rok po mně v září 1995 vstoupila i ona k nám a dostala jméno Philomena. Současně náš bratr, který v době mé obláčky pocítil kněžské povolání, vstoupil do semináře a primiční mši svatou slavil u Loretského Jezulátka. Jako třetí následovala naše přítelkyně, zdravotní sestra Rosa, později Veronika. Moje obláčka se jí tak dotkla, že pochopila: *Moje místo je u Loretského Jezulátka.*

Během našeho rozhovoru přišla jedna místní občanka, Marianne Polderová, aby u klášterní mřížky uctila Jezulátko a přijala jeho požehnání. Skromně vysvětlovala: *Víte, dnes bych chtěla Loretskému Jezulátku jen poděkovat. Je to přesně rok, co mi v říjnu 2008 řekli v nemocnici lékaři: „Váš nádor v žaludku musíme ihned vyoperovat.“ Na to jsem odpověděla: „Dobrá, ale dnes tu ještě nezůstanu. Nejdříve půjdu do kláštera Loreto na zpověď, svaté přijímání a vyprosím si požehnání od Jezulátka.“ A tak se stalo. Vyoperovali mi nádor velký jako pěst i celý žaludek, všechno proběhlo v nejlepšímu pořádku. A to i při mém vysokém věku, mám 81 roků. I chemoterapie jsem dobře snášela, trvalo to vždy celé hodiny. Dnes jsem musela přijít, abych vzdala vděčně svědectví o pomoci, které se mi dostalo!*

Z Vítazstvo srdca VI/2009 přeložil IŠ-

Velká část proctví, která Marie Julie přijala od Ježíše nebo od jeho Matky, se týká Francie:

„Francie, která v dávných dobách byla tak krásná, ztratí svou slávu a svou důstojnost. Vtrhnou do ní cizí národy bez srdce a bez slitování. Budou trýznit její syny. Učedníci, kteří nejsou podle mého evangelia, dají si pod vlivem nepřítelů mnoho práce, aby vytvořili mši, která bude obsahovat slova, jež mé oči nesnášejí.

Dříve než nastane království zmrtvýchvstání a pokoje, je třeba, aby Satan vládl jako svrchovaný vládce. Všechno opanuje. Až si všechno podrobí, bude vymazána každá vzpomínka na pravou víru, zmizí mnoho svatých chrámů, bude zničen můj obraz a můj Kříž. Jeho království nebude mít dlouhé trvání, ale dosáhne svého úplného triumfu a dospěje k tomu nenávistným způsobem jednání.

(...) Vidím, že mnozí vstupují do tohoto nového náboženství, které otřásá zemí (...) vstupují do něho také biskupové. Vidím, jak jdou s hrdě vztyčenými hlavami, ale v srdci nemají myšlenky pro Mne a pro druhé duše, které pláčou v opuštěnosti. Když vidím tyto biskupy, a je jich mnoho, velmi mnoho, a za nimi jde stádo, celé stádo a bez rozmyslu se vrhají do záhuby a do pekla, moje Srdce je hluboce zraněno a umírá jako v době mého umučení.

Moje bolest je ještě větší, protože jsem pro spásu těchto duší tolik vytrpěl, pro všechny duše, a nyní vidím, že více než polovina je zatracena. Zůstává jich tak málo, že kdybych vám řekl jejich počet, vaše srdce by nebyla k utišení.

Toto nové náboženství zachvacuje všechny a všude se šíří. Pro velkou část mého lidu se stane prestižní záležitostí. Dětem se nedostane té cti, aby zakusily rozkoše pravé víry církve. Všechna mládež bude zkažena. Ztratím mnoho kněží, ti věrnější ra-

Marie Julie Jahenny (8)

Z PROROCTVÍ MARIE JULIE JAHENNY

ději zemřou, než aby přijali toto hanebné náboženství.

Církev zůstane po dlouhé době bez vedení.

Nastanou dny trvalé temnoty. Během této hrozné tmy vydají světlo jen posvěcené svíce. Každá taková svíce vydrží tři dny. V domech bezbožných nebudou svítit.

Během těchto tří dnů se objeví démoni ve strašných podobách a naplní prostor hrozným rouháním. Blesky a jiskry proniknou do lidských obydlí, ale nehasí požehnané svíce, které nezhasí ani vichry, ani strašná zemětřesení.

Moře vyvalí své zpěněné vlny na pevninu. Země se změní v obrovský hřbitov. Země bude pokryta mrtvolami bezbožných i spravedlivých. Tři čtvrtiny lidského rodu zahynou. Krize dopadne náhle a na všechny. Tresty budou všeobecné a budou následovat bez ustání jeden za druhým.

Lidé neuposlechli slova mé nejsvětější Matky ve Fatimě. Běda těm, kteří nyní neuposlechnou má slova. Lidé nepochopili, co jim měla říct válka.

Častá zjevení mé Matky jsou dílem mého milosrdenství. Já ji posílám v síle Ducha Svatého, aby varovala lidi a zachránila, co se zachránit dá. Musím nechat dopadnout trest na celý svět, aby bylo mnoho duší zachráněno, protože jinak by zahynuly. Nesmíte zlořečit Mně ani mému nebeskému Otci za všechno utrpení a za všechno to, co ještě strašnějšího bude následovat. Je to dílo mé lásky. Pochopíte to až později.

Musím přijít se svou spravedlností, protože lidé nepoznali dobu mé milosti. Míra hříchů je dovršena, ale mým věrným se nestane nic zlého.

Přijdu na hříšný svět jako hrom se strašným hukotem

za chladné zimní noci. Této bouři bude předcházet velmi horký vítr z jihu, těžké hroudy krup pokryjí zemi. Blesky z obrovských rudých ohnivých mraků zdevastují zemi a promění všechno v popel. Vzduch se naplní jedovatými plyny a smrtelnými exhalacemi a cyklony od základu zničí dílo smelosti, šílenství a chtivosti po moci Města noci (Paříže).

Anděl zhoubce jednou provždy zničí životy těch, kteří zpusťovali mé království. (...) Když anděl zhoubce skosí špatné býlí mečem mé spravedlnosti, peklo se vrhne s hněvem na spravedlivé a především na zasvěcené duše a bude je chtít zničit svým strašným terorem.

Chci vás chránit, moji věrní, a dát vám znamení, která budou předcházet můj soud. Když uslyšíte za studené zimní noci burácet hrom tak silně, že se budou hory otřásat, zavřete rychle okna a dveře... Vaše oči nesmí využívat těchto strašných událostí k uspokojování své zvědavosti.

Spojte se v modlitbě před křížem a svěťte se do ochrany nejsvětější Matky.

Nepřipouštějte si žádnou pochybnost o své spáse: čím větší budete mít důvěru, tím neproniknutelnější bude ochrana, kterou vás chci obklopit. Zapalte požehnané svíce a modlete se růženec, a tak přečkejte tři dny a dvě noci. Třetí noc se hrůza utiší.

Po hrůzách této dlouhé temnoty s rodícím se dnem se ukáže slunce se vším svým teplem. Bude po velkém zpusťování. Já, váš Bůh, všechno očistím. Ti, kdo přežijí, mají děkovat Svaté Trojici za její ochranu. Velké bude království mého míru a moje Jméno bude velebeno a vzýváno od východu až do západu slunce.

Modlete se, modlete se a činite pokání: neusněte jako moji

Marie Julie Jahenny

učedníci v Olivové zahradě, protože Já jsem velmi blízko. Otcův hněv vůči lidstvu je velmi velký: Kdyby modlitba růžence a obět Nejsvětější Krve nebyly Otci tak drahé, byla by zde na zemi již nevyslovná bída.

Moje Matka se přimlouvá u Otce, u Mne a u Ducha Svatého. Tím se Bůh dá usmířit. Děkujte tedy mé Matce, že lidský rod ještě žije. Chovejte k ní dětskou úctu – Já sám jsem vám v tom dal příklad – Ona je Matkou Milosrdenství.

Nezapomínejte ustavičně obnovovat obět mé Nejdražší Krve. Moje Matka Mě ustavičně prosí a s ní mnoho kajících a smírných duší.

Jí nemohu nic odmítnout. Proto jen díky mé Matce a těmto mým vyvoleným tyto dny budou zkráceny. Utěšujte se a cťte mou Nejdražší Krev a nic se vám nestane. Vnuknu svému Zástupci, aby ustavičně přinášel Obět mé Nejdražší Krve a uctíval mou Matku.

Až uvidíte polární zář, vězte, že je to znamení další války. Když se znovu objeví světlo, moje Matka se vydá na cestu před sluncem, které zapadá, aby varovala dobré, že nastal čas. Zlí uvidí strašně zvíře a budou hrůzou a zoufalstvím křičet, ale bude pozdě. Zachráním mnoho duší (pro druhý život).

Lidé se tomu vysmívali, protože mnoho z toho, co jsem poručil oznámit, abych vyzval lidi k obrácení, se ještě nestalo. Myslí si, že mohou urážet vyvolené duše, protože kvůli nim jsem o něco zdržel tu strašnou

událost. Jestliže ve své dobrotě a pro smírné oběti, které se mi nabídly, zdržuji zkázu, neznamená to, že ji potlačuji.

To nezávisí na úsudku těch, kteří jsou jako zabeďnění. Mám snad Já sám brát ohled na ty, kteří nechtějí nic vědět? Když si svět bude myslet, že je v naprostém bezpečí, přijdu jako zloděj v noci.

Ještě je čas mého nesmírného Milosrdenství, kdy je možno dát se na pokání. Buďte připraveni a ve stavu milosti, pak budete pod mocnou ochranou svojí a mé Matky.

Způsobím, aby se ve Francii narodila čistá a kající srdce, která budou milovat církev a Svatého otce a Francii. Bude to nová generace. Porostou v milosti a budou žít v království zbožného krále, který svými ctnostmi bude nejkrásnějším ozdobou Francie.

Abych zachránil svůj národ a Francii, budu to Já, kdo tak učiní skrze velký zázrak. Člověka, který ji má zachránit, nikdo z tvorů nezná. (...) Ten, který má držet žezlo, je skryt v Božím tajemství. (...) Bůh dá (tomuto vládaři) všechny potřebné milosti a nezbytné světlo, aby poznal prostředky pro obrodu lidstva tak, jak si to přeje Bůh. To bude bílý Král, nový svatý Ludvík, ještě větší a ještě světlejší: Bude uchráněn a bude svatý, protože Matka Boží ho chrání jako svého vlastního syna. Zachránila ho, aby byl dědicem zasloužené koruny, která mu byla odňata. Sestupuje z uťaté větve Lilií Francie, čelných představitelů francouzského trůnu. Vyjde z mého Svatého Srdce, ten, který je určen, aby přinesl mír. Jeho korunovací skončí všechno zlé.“

(Dokončení)

Překlad -lš-

Prameny:

Les prophéties de La Fraudais de Abbé Pierre Roberdel, Ed. Résiac; *Catholic Prophecy* by Yves Dupont, Tan Books;

The Prophets and Our Times by Rev. R. Gerald Culleton, Tan Books.

Utekla z Pol Potova tábora smrti

Kambodžská buddhistka na cestě k víře v Ježíše Krista

Městský videňský park koncem října. Na jedné lavičce se Sok Eng a já kocháme posledními slunečními paprsky tohoto dne. Odkud se vzala ona blízkost mezi ní a mnou? ptám se sama sebe. Nepocházíme snad ze zcela rozličných kultur a obyčejů? To, co nás tu spojuje, není jen sympatie nebo povrchní volba nebo známost ze společné cesty. Ne. Myslím, že nás spojuje neotřesitelné, ze srdce vycházející úsilí o naši společnou víru. Cítím to velice silně z jejich slov, když mi vypráví o svých projektech, které uskutečňuje v Kambodži pro nejchudší a nejubožejší. Velice dojemná je i její cesta k víře, a to i přes, anebo právě pro strašné roky, kdy Rudí Khmerové terorizovali zemi.

Nejdříve mi vyprávěla o svém krásném dětství v Phnompenhu, hlavním městě Kambodže. Narodila se 1953, krátce předtím, než skončila francouzská koloniální moc v Kambodži a tato země získala nezávislost. Její otec, majitel restaurace, se snažil, aby svým dětem zajistil co nejlepší vzdělání. Matka, žena v domácnosti, pečovala o devět dětí, z nichž dvě již záhy zemřely. Tak vyrůstá spolu se čtyřmi sestrami a dvěma bratry.

Je mezi nimi druhá nejstarší. Navštěvuje v Phnompenhu školy, začíná studovat práva a je sekretářkou na ministerstvu vnitra.

Rodiče jsou přísně věřící buddhisté. V Kambodži je rozšířen théréváda buddhismus. Buddhisté neznají Boha Stvořitele. Podle jejich názoru neexistuje ani věčná duše. Buddha není bůh, nýbrž jeden z mnoha „osvícených“ lidí. Z meditativního pohledu se vyvinulo jeho učení, jakýsi druh sebespasitelné filosofie. Posledním cílem je osvobození se ode všeho, co vytváří utrpení, aby bylo dosaženo nir-

vány, velké prázdnoty bez boha, ve které je uhašeno každé vědomé já a každá vlastní představa. Většina tohoto stavu podle představ buddhismu nedosáhne a musí po znovuzrození začít znovu.

Sok Eng

V rodině Sok zachovávají náboženské předpisy měsíčního kalendáře. Tak existují zvláštní náboženská klanění Buddhovi před jeho oltářem při úplňku. Prosí Buddha o pokoj, zdraví, blahobyt a ochranu před nepřáteli. Že Buddha tyto modlitby nevyšly, poznala tato rodina brutálním způsobem v roce 1975, když Rudí Khmerové během 24 hodin vyklidili hlavní město.

90 % obyvatel země patří k lidové skupině Khmerů. U Rudých Khmerů se jedná o komunisty podporované ze Severního Vietnamu. V jejich čele stojí Pol Pot. Jejich cílem je zcela zničit dosavadní společenské struktury, nastolit radikální komunistický stát a provolat „demokratickou“ republiku Kampučia. V zemi zavládla nepředstavitelná bída. Genocida si vyžádala dva miliony obětí. Ve stovce likvidačních táborů jsou mučeni a vražděni úředníci, intelektuálové, lékaři, mniši a křesťané. Někdy stačí, aby někdo znal cizí jazyk, četl v něm nebo psal, aby se ocitl na mušce. Tak je povražděno na 80 % učitelů,

pokud se jim nepodařilo uprchnout. Mešity, chrámy a katedrály jsou zbořeny. Nepředstavitelný masakr!

Rodina Sok Eng musí opustit svůj dům a všechny majetek a utéci do lesa. Jakási chatrč 4 x 3 m postavená z tyčí a listů je nejdříve jejich příbytkem. Pak jsou odvezeni do vzdálených pracovních táborů: dlouhé pochody, strádání a těžká tělesná práce.

Matka, která trpí vysokým krevním tlakem, umírá bez lékařské péče za několik měsíců po vyhnání na infarkt. Starosti jsou strašné. Otec je těžký diabetik a má revma, není schopen práce. Kdo je nemocen, nedostává jídlo. Sok Eng v dojetí vypráví: „Ztratila jsem v té době rodiče a pět sourozenců. Přežila jen moje vdaná sestra, utekla se svým mužem z Phnompenhu, a já. Ostatní zemřeli na nemoci, podvýživu a vyčerpání při těžké práci za hrozných veder pod sluncem, na kterou nebyli zvyklí. Museli jsme pracovat 12 i více hodin denně. Musela jsem pracovat nejméně od východu až do západu slunce na budování železničních tratí, kanálů a přehrad. Kdo už nemohl nebo se včas nedostavil, byl uvězněn nebo zastřelen. Nebyla žádná svoboda, nebylo co jíst, rodina se nesměla sejít. »Držet hubu!«, to bylo nezbytné, chtěl-li někdo přežít, pokud vydržel to ostatní. Lidé byli nuceni k tomu, aby se navzájem špiclovali a udávali. Kdo se zranil, nedostal ošetření, buď hned zemřel, nebo byl zastřelen. Jednali s námi jako s otroky nebo zvířaty.“

Při pohledu na krmení holubů a na malé psy kolem nás řekla s úsměvem: „Těm zvířatům se daří nesrovnatelně lépe než nám tehdy.“

Jak dlouho to trvalo? „Tři roky, osm měsíců a 20 dní,“ následuje pohotová odpověď.

Věděla na den přesně, jak dlouho trvalo to mučednictví. Když koncem roku 1978 vtrhly do země oddíly sjednoceného Vietnamu a začaly vyhánět Rudé Khmery, byla 25letá Sok blízká smrti. Pokusila se utéci z pracovního tábora a dostala se na jedno místo blízko hranice s Thajskem. Tam zůstala 10 let a vyučovala děti ve věku 5–12 let. Několik let se tam vůbec neučilo.

Ale nebezpečí Rudých Khmerů nebylo zažehnáno, mnozí z nich se zdržovali v lesích. Stále přepadali a pustošili vesnice. „Žila jsem na tom místě ve velké nejistotě, protože Khmerové měli spadenou na intelektuály. Další důvod k zavraždění nepotřebovali.“ Její dům byl přepaden a ostřelován, vesničané jí poradili, abych ihned uprchla do Thajska do utečeneckého tábora OSN. Vedli ho křesťané a se všemi tam jednali velmi dobře bez ohledu na jejich náboženství.

Ale jak měla projít zamínovanou hranici? To byl životu nebezpečný pokus. „Nacionalističtí vojáci, jejichž děti jsem vyučovala, ukázali mi nakonec na poněkud bezpečnější cestu do Thajska. Do tábora to bylo 40 km, z nichž každý metr mohl být posledním.“ Neuvěřitelné!

Od té doby začíná v jejím životě změna, o které ráda vypráví. „V utečeneckém táboře jsem spatřila kněze, kteří sem přišli dobrovolně, aby pomáhali utečencům. Mluvili anglicky nebo francouzsky, sloužili mše svaté. Pomáhali všem utečencům, dávali jim stravu, navštěvovali nemocné bez ohledu na jejich náboženství. To na mě velice zapůsobilo. Viděla jsem, že svou víru opravdu praktikují, dosvědčují ji nejen skutky, ale také mezi sebou žijí v křesťanské lásce. Někteří tito kněží pak přišli do Kambodže, aby zde působili, pomáhali a stavěli znovu kostely. Většina kněží a biskupů, kteří zde dříve žili, byla povražděna a kostely zbořeny. Také jeden z našich nynějších

biskupů byl tehdy v táboře jako zahraniční kněz. Chtěla jsem se proto dovědět něco více o jejich životě jako křesťanů, o životě a utrpení Ježíše a o Bohu, který je vede k tomu, aby prokazovali cizím tolik lásky a milosrdenství.“ Aby se dověděla více o Ježíši, začala v táboře navštěvovat výuku katechismu. Jeden jezuita, který mluvil anglicky, uvedl ji do pravd víry. Současně vyučovala utečence matematice a využívala všechny možnosti, aby zde nabídla další vzdělávání. Po třech letech byla pokřtěna. „Kněz, který mě křtil, mi tehdy řekl, že dělá z vesnické učitelky učitelku národa, aby darovala Kambodži Kristovu lásku všem potřebným.“

„Jaký jste viděla rozdíl mezi buddhismem a vírou v Ježíše Krista?“ zeptala jsem se jí. „U nás také říkali, buď hodný, přátelský, velkodušný a nikoliv zlý, ale v buddhismu to každý dělá sám pro sebe, pro dobrou reinkarnaci, aby se dostal do nirvány. V křesťanství, jak jsem viděla, jde také o to, být zde pro druhé, nyní a zde pomáhat nezištně potřebným. Dokonce i nepřátelům. My křesťané se modlíme ke svému Otci, když jsme šťastni, i když máme problém. Buddha není otec.“

Po krátké přestávce pokračuje: „A pak, zástupná cena utrpení: když jsem poznala křesťanství, viděla jsem Kristův kříž, který nesl za nás. Stojí za to trpět. Mnoho utrpení jsem zakusila a viděla. Skrze Ježíšův kříž mohu nyní svému utrpení rozumět a přijmout je, a nikoliv jen se v zoufalství dívat na minulost. Minulost uplynula, máme naději pro budoucnost. Ti druzí žijí v minulosti, nikoliv v přítomnosti. Víra ve zmrtnýchvstání mi darovala nový život.“

Pokouší se to vyložit ještě srozumitelněji. „Kdo prožil tolik utrpení jako lidé pod vražedným režimem Rudých Khmerů, je traumatizován. Mnozí se pomátli nebo trpí těžkými depresemi, nechťejí dále žít, mají sebe-

vražedné myšlenky, jen tak sedí zcela vyčerpaní a nejsou schopni něco dělat. Nejsou schopni přijmout přítomnost, jsou zajatci minulosti. Ale zmrtnýchvstání nás přesazuje z minulosti do přítomnosti. To jsem pochopila, když jsem konvertovala. Měla jsem naději v budoucnost. Protože Ježíš je naše světlo, naše naděje, naše budoucnost. Minulost pominula, je pryč. I ve zpovědi prosíme Boha o odpuštění minulosti a o to, aby nás minulosti zbavil. Prosíme, aby nás vedl k budoucnosti a ukázal nám naše povolání pro budoucnost. Pak jdeme v naději za ním.“

R. 1991 nastal konečně mír, který podepsaly proti sobě bojující strany. R. 1993 zajistilo OSN návrat uprchlíků a Sok Eng se stěhuje do vlasti. Bydlí nejdříve u sestry a pak v hlavním městě. Venkov je po bojích zničený. Teprve 1998 se po těžkých bojích vzdávají poslední guerilly.

Od roku 1995 odchází statečná mladá žena na venkov i přes nebezpečí, jaká představují miny. Přichází do místa, kde dříve působila jako učitelka a které je minami nejvíce ohroženo. Líčí mi pole své působnosti: „Jsem koordinátorkou jezuitského programu. Nazývá se Metta Karuna, to je totéž jako »láskyplná dobrota«, regionální rozvojový projekt v Sisophonu.

Děláme mnoho rozvojové, vzdělávací a sociální práce, budujeme zdravotnictví. V celé provincii žije 650 000 lidí na 200 místech. Pracujeme především na těch místech, která jsou nejvíce postižena pozemními minami. Když explodují, trhají lidské údy na kusy. Denně si tyto ničivé zbraně žádají nové oběti, dosud více než 70 000. Je možné narazit na ně i při každodenní práci, např. sbírání dřeva v lese. Malé děti šlápnutí na minu zpravidla nepřežijí, vykrvácejí, než se dostanou na záchranou stanici.“

S jakou nepředstavitelnou bídou se již tato žena setkala! Kolik utrpení už dokázala zmírnit? kladla jsem si otázku, když

vyprávěla: „Všechny oběti v nemocnici navštěvujeme a zajišťujeme jim stravu. Pomáháme jim na dlouhé cestě opětovné integrace do společnosti.

Pro mnoho buddhistů jsou si nemocní a postižení lidé sami vinni svým osudem. Mají špatnou karmu. Nemoc a postižení je trest za špatné chování v předchozím životě. Takovými lidem se nesmí pomáhat. Tím prý se nekoná nic dobrého. Oni se musí kát za svoje viny. V jezuitských zařízeních samozřejmě ani postižení dospělí ani děti nejsou diskriminováni, jak se to děje ve státních zařízeních. Také v rozhlasu se bojuje proti diskriminaci obětí min, dělají se s nimi rozhovory, ukazuje se na jejich těžký osud a usiluje se o zákaz záludných zničujících zbraní.“

Pokračuje: „Miny jsou strašná tragédie. Nikdo neví, kde jsou skryty, a je jich ještě mnoho. Především mezi chudými je mnoho takto postižených. Potřebujeme invalidní vozíky, protezy pro ty, kteří přišli o končetiny. Pomáháme jim při hledání práce, jsou činní i na stavbách a v infrastruktuře, stavějí mosty, hloubí studny, pečují o vodní filtry. Těm nejchudším budujeme domy. Ten, kdo má rýžové pole, je na tom ještě dobře. Mnozí však musí hledat práci za denní mzdu v Thajsku.“

Zvláštní záležitosti jsou pro Sok děti, především pomoc podvyživeným dětem. Mnoho úsilí se věnuje zřizování škol a knihoven, vzdělávání vyučujících. Zatím jsou v každém místě šestileté základní školy. Každé dítě by mělo mít možnost absolvovat alespoň základní školu, i když to vždy není možné. V chudých rodinách musí starší děti pečovat o mladší sourozence nebo pracovat na poli.

Nadšeně hovoří tato rozvázná pomocnice dále: „Cílem naší práce a naší pomoci je oslovit srdce těchto lidí, přinést jim světlo a naději, ale také jim dát skrze naši práci zakusit Boží

moudrost, starostlivost a prozřetelnost. Jsem ráda, že mohu lidem pomáhat a sloužit. To je moje povolání.“

„Odkud berete sílu?“ ptám se. „Máte možnost přijímat pravidelně svátosti?“ „Ano, mše svatá je vždy v neděli odpoledne: Přichází na ni jen málo katolíků z okolí, ve vsi žije jen jedna katolická rodina. O Vánocích a Velikonocích přijdou i lidé z větší dálky. Pak je nás kolem sta. Většina 25 000 katolíků roztroušených v zemi žije podobně. Moji křestní kmotři žijí daleko ode mne i od kostela. Na nedělní mši prakticky nemožou chodit. Máme v provincii jen tři kostely, které jsou daleko od sebe. V Kambodži není ještě domorodý biskup. Kněžský dorost je mladý.“ Není za těchto podmínek obtížné zachovat víru? Odpovídá okamžitě a rozhodně: „Lidé, kteří v táborech konvertovali, jsou pevně přesvědčení, angažovaní a neochvějní katolíci. I když bydlí daleko od kostela. Mají intenzivní život modlitby, modlí se růženec a mají pevnou víru.“ Stačí mi, abych se podívala na Sok, a musím jí věřit na slovo.

Na mysl se mi vracejí slova, která moje partnerka z parku pronesla na tiskové konferenci Papežských misijních děl ve Vídni: „Přišla jsem ze země, kde panuje mnoho temna, do země plné světla. Jsem uchváčena nádhernými kostely. Připadají mi jako v ráji.“

Umíme si toho vůbec vážít?

Uchvátila mě i její poslední slova na tiskové konferenci: „Protože Bůh nás miluje a my milujeme Jeho, můžeme svět udělat lepším. Děkuji vám za vaši pomoc a modlím se za vás, aby vám vaše víra a vaše důvěra vydržela. Vaši lásku k nám proměňujeme v Kambodži na naši práci pro chudé. Vaše víra musí růst jako strom, který poskytuje stín a ochranu nejen vám, ale také nám.“

Ano, kéž by naše víra tak rostla!

Z VISION 2000 - 6/2010
přeložil-lš

VERONIKA GIULIANI - pokračování ze str. 2

hledá „svatou chudobu“ jako „vylastnění“ od sebe samé (srov. *tamt.* III, 523), právě proto, aby byla jako Kristus, který zcela daroval sám sebe.

Pravá křesťanská solidarita

Na každé stránce svých spisů někoho odporoučí Pánu, podpírá své modlitby obětováním sebe samé v každém utrpení. Její srdce je otevřeno „všem potřebám svaté církve“ a žije v úzkostné touze po spáse „celého světa“ (*tamt.* III-IV, průb.). Veronika volá: „Ó hříšníci, ó hříšnice, ... všichni a všechny pojdte do Ježíšova Srdce; pojdte do koupele jeho nejdražší krve... čeká vás s otevřenou náručí, aby vás objal“ (*tamt.*, II, 16–17). Podněcována horoucí láskou věnuje sestrám kláštera pozornost, pochopení, odpuštění. Obětuje své modlitby a své oběti za papeže, za svého biskupa, kněze a všechny osoby v nouzi, včetně duší v očistci. Svou kontemplativní úlohu shrnuje do těchto slov: „Nemůžeme chodit po světě a hlásat a obracet duše, ale máme povinnost ustavičně se modlit za všechny duše, které urážejí Boha... zvláště svým utrpením, to je zásadou ukřižovaného života“ (*tamt.*, IV, 877). Naše svěťice chápe toto poslání jako úkol „stát uprostřed“ mezi lidmi a Bohem, mezi hříšníky a ukřižovaným Kristem.

Veronika hluboce prožívá účast na lásce trpícího Ježíše, přesvědčena, že trpět s radostí je klíč k lásce (srov. *tamt.*, I, 299.417; III, 330.303.871; IV, 192). Je si vědoma, že Ježíš trpí za lidské hříchy, ale také pro utrpení, která by jeho věrní služebníci měli snášet v průběhu dlouhých staletí, v době církve, právě pro svou pevnou a vytrvalou víru. Píše: „Jeho věčný Otec mu ukázal a dal pocítit v tomto směru všechna utrpení, která vytrpěli jeho vyvolení, duše Jemu nejdražší. Ty, které uměly čerpat prospěch

z Jeho drahé krve, všech Jeho utrpení“ (*tamt.* II, 170). Tak o sobě říká jeho apoštol Pavel: Raduji se z toho, protože tím na svém těle doplňuji to, co zbývá vytrpět do plnosti Kristových útrap, a má z toho prospěch jeho těla. tj. církev (Kol 1,24). Veronika dospěje k tomu, že žádá Ježíše, aby byla ukřižovaná s Ním: „V jednom okamžiku,“ píše, „jsem viděla, jak z Jeho pěti nejsvětějších ran vycházejí paprsky a všechny směřují ke mně. Viděla jsem, jak se z těchto paprsků stávají malé plameny. Čtyři z nich byly hřeby; jeden bylo koplí, celé ze zlata, celé rozžhavené: proniklo srdce od kraje do kraje ... , hřeby probodily ruce a nohy. Cítila jsem velkou bolest; ale touto bolestí jsem viděla a cítila, jak jsem přetvořena v Bohu“ (*Deník* I, 897).

Svěťice je přesvědčena, že má již účast na Božím království, ale současně vyzývá všechny sva-

té v blažené vlasti, aby jí přišli na pomoc na pozemské cestě svého sebedarování v očekávání blažené věčnosti; a to je trvalá touha jejího života (srov. *tamt.*, II, 909; V, 246). Ve srovnání s tehdejšími kázáními, která se soustřeďovala nezřídka na „spásu duše“ v individuálních termínech, Veronika projevuje silný smysl „solidárnosti“, společenství se všemi bratry a sestrami na cestě k nebi a žije, prosí, trpí za všechny. Předposlední věci, pozemské, naopak, i když si jich ve františkánském duchu cení jako Stvořitelova daru, vyznívají vždy jako relativní, zcela podřízené „gustu“ Boha ve znamení radikální chudoby. Ve společenství svatých odhaluje svou oddanost církvi spolu se vztahem mezi církví putující a církví nebeskou. „Všichni svatí,“ píše, „jsou nahoře skrze zásluhy a umučení Ježíše; ale se vším tím, co vykonal náš Pán, oni spo-

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

V našem případě nejde o komerční záležitost. MCM svůj týdeník vydává, protože má zato, že je to významná součást nezbytného apoštolátu neboli nové evangelizace a šíření tak potřebné křesťanské opravdovosti a důslednosti. A jak vysvítá z vašich ohlasů, Vy, kteří jste jeho čtenáři, to také tak zakoušíte a za součást účinné evangelizace ho také pokládáte. Nebylo by rozšíření počtu účastníků této cesty evangelizace také velmi cenným vkladem k přípravě na Jubilejní rok 2013, 1150. výročí příchodu evangelia do naší vlasti?

Zahajujeme tento cílevědomý „nábor“ nikoliv jako vlastní akci, ale protože si oprávněně myslíme, že je to přání a zájem naší „vrchní Redaktorky“, a proto se jí svou iniciativou chceme dát k dispozici. Je-li kolem vás někdo, koho

by ráda připojila do naší rodiny, ona sama pomůže, vhodně naznačí a vnukne, kde a jak ho najít a jak ho získat. Proto prvním krokem, v němž bychom se všichni měli spojit, bude modlitba za ty, k nimž nás naše milá Matka posílá. Jakou modlitbu si kdo zvolí, záleží na něm, Důležité je, aby to byla modlitba každodenní, vroucí, vytrvalá a plná důvěry, a podpořená nějakým sebezáporem a také vlastním úsilím. Nesmíme klepat na mysl, jestliže nepřinese své ovoce okamžitě. První zkušenosti, případně Vaše náměty nám napoví, jak tento „projekt“ upřesnit a zlepšit. Spojení v úsilí, modlitbě a opravdové důvěře, můžeme se spolehnout, že Panna Maria nám nakonec ukáže cestu i prostředky, jak bourat hradby předsudků, které zcela zbytečně stojí v cestě naší „bílé kronice“.

-ls-

lupracovali tak, že jejich život byl zcela uspořádan, řízen Jeho skutky“ (*tamt.* III, 203).

Živena Písmem svatým

Ve Verončiných spisech nacházíme mnoho biblických citací, někdy nepřímým způsobem, ale vždy přesných: projevuje důvěrnou znalost Písma svatého, jímž žije své duchovní zážitky. Vyjevuje se zde navíc, že nejsilnější momenty mystických zážitků Verončiných nejsou nikdy odděleny od spásných událostí slavených v liturgii, kde má své zvláštní místo hlásání a naslouchání Božímu slovu. Písmo svaté tedy osvětluje, očišťuje a potvrzuje zážitky, které má Veronika, a dává jim církevní rozměr. Na druhé straně právě její zkušenost zakotvená v Písmu svatém s nevšední intenzitou vede k hlubší, „duchovnější“ četbě samotného Textu, vstupuje do hlubin v něm skrytých. Ona se nejen vyjadřuje slovy Písma svatého, ale tato slova reálně prožívá, stávají se jejím životem.

Pouto s Boží vůlí

Naše svěťice např. často cituje větu apoštola Pavla: Je-li Bůh s námi, kdo proti nám? (Řím 8,31) (srov. *Deník*, I, 714; II, 116.1021; III, 48). Připodobnění tomuto Pavlovu textu, tato velká důvěra a hluboká radost se u ní stává naplněnou skutečností její vlastní osoby: Píše: „Má duše je svázána s Boží vůlí a já jsem se opravdu usídlila a upevnila provždy v Boží vůli. Zdálo se mi, že se již nikdy nebudu moci odloučit od této Boží vůle, a obrátila jsem na sebe tato přesná slova: nic mě nemůže odloučit od Boží vůle, ani úzkostí, ani tresty, ani námahy, ani pohrdání, ani pokušení, ani tvorové, ani démoni, ani temnota, a ani samotná smrt, protože v životě i ve smrti chci všechno a ve všem Boží vůli“ (*Deník* IV, 272). Tak máme také jistotu, že smrt není poslední slovo, jsme zakotveni v Boží vůli, a tak reálně v životě a navždy. ►

► V objetí Ukřižovaného

Veronika se projevuje zejména jako odvážná svědkyně krásy a moci Boží lásky, která ji přitahuje, proniká a zapaluje. Ukřižovaná láska vtiskuje do jejího těla, podobně jako u svatého Františka z Assisi, Ježíšova stigmata. „Moje nevěsto – šeptá mi Ukřižovaný Kristus –, těší mne tvoje pokání, které konáš za ty, kteří jsou v mojí nemilosti. Potom sňal svou paži z kříže a pokynul mi, abych se přiblížila k Jeho boku... Ocitla jsem se v náruči Ukřižovaného. Nemohu vypovědět, co jsem v té chvíli zakoušela: chtěla bych být stále u Jeho nejsvětějšího boku“ (*tamt.*, I, 37). Je to obraz její duchovní pouti, jejího vnitřního života: být v objetí Ukřižovaného, a tak být v Kristově lásce vůči druhým. Veronika prožívá také hluboce intimní vztah k Panně Marii, jak to dosvědčují slova, která jednoho dne slyší od Matky Boží a která uvádí ve svém *Deníku*: „Dala jsem ti spočinout ve svém lůně, byla jsi sjednocena s mojí duší, která tě okamžitě nesla k Bohu“ (IV, 901).

Svatá Veronika Giuliani nás zve, abychom se přičinili v našem křesťanském životě o růst jednoty s Pánem v tom, že jsme zde pro druhé, že se svěrujeme jeho svatě vůli s naprostou a úplnou důvěrou, a také o růst jednoty s Církví, Kristovou Snoubenkou; zve nás, abychom měli účast na trpící lásce ukřižovaného Ježíše za spásu všech hříšníků; zve nás, abychom upírali pohled k nebi, cíli naší pozemské pouti, kde budeme prožívat spolu s tolika bratry a sestrami plné společenství s Bohem; zve nás, abychom se každodenně živili Božím slovem, abychom tak zahřívávali své srdce a orientovali svůj život. Poslední slova světiце je možno považovat za syntézu vášnivě mystické zkušenosti: „Našla jsem Lásku, Lásku, která se dala spatřit!“ – Děkuji.

Bollettino Vaticano
15. prosince 2010

Mezititulky redakce Světla

S příchodem nového roku se mi v paměti vynořila vzpomínka na novoroční kázání, jakým nás před 66 lety překvapil náš novicmistr a pozdější provinciál salesiánů P. Antonín Dvořák. Šokoval nás slovy, že nám v novém roce všem přeje mor, hlad a válku. Toto nezvyklé přání samozřejmě náležitě vyložil. Stručně řečeno měl na mysli mor, který by v nás měl zachvátit a zahubit všechno hříšné a zlé, hlad po Ježíši Kristu, jeho slovu a milosti, a konečně válku za rozšíření jeho království v sobě i kolem sebe.

Jak přišel právě k těmto obrazům? Jsou to tři metly, které naše předky nejednou těžce sužovaly, proto zařadili do litaní ke všem svatým přímluvu: „Od moru, hladu a války vysvobod' nás, Pane.“ Tuto přímluvu už dnes v litanii nenajdete. Spolu s ní se ztratily ještě další přímluvy jako prosba za osvobození od pohromy zemětřesení, od náhlé a nenadálé smrti a od ducha smilství. Čím více roste blahobyt a materiální sebeuspokojení, tím více roste falešná sebejistota a tím víc upadá v zapomenutí ona opatrnost, která vede k obezřetnosti, pokoře a vroucí modlitbě. Podle závažných varovných proroctví je však taková bezstarostnost a sebejistota znamením bezprostředně se blížící celosvětové katastrofy.

Ale jaká je skutečnost? Mor, hlad a válku naše země aktuálně neprožívají, ale neznamená to, že ze světa vymizely. Naopak, všechny rádí velmi krutě právě nyní, a to v zemích, kde mají lidé nejméně prostředků, aby se proti nim bránili. A pokud jde o osvobození od smilstva, žádná z předchozích generací takové osvobození nepotřebovala tak naléhavě jako současný svět. Je to hřích, který přivolává katastrofy, o jakých se nám ani nesnilo. Situace je taková, že hlásat dnes mor takovým hříchům se může stát dokonce důvodem k trestnímu stíhání. Prožil jsem dvě totality, ale že se dožiji něčeho takové-

ho, to mi nikdy nepřišlo na mysl. Dokonce se nemohu zbavit myšlenky, že jsem se dožil v pořadí třetí totality. Z letmého srovnání s předchozími se mi ta nynější jeví dokonce jako nejnebezpečnější. Vyznačuje se totiž tím, že inspirátor všech totalit, odvěky Nepřítel lidstva, potřebuje stále méně námahy k tomu, aby získal pro svou zvrácenou mentalitu a ideologii značnou většinu spo-

vi. Odkud se berou? Není jednou z příčin dlouhodobý dopad poklesu zbožnosti a úcty jako důsledek „zkracování“ a rušení projevů úcty? Tak se totiž vytváří prostor pro Nepřítele, který má svrchovaný zájem na šíření povrchnosti, sebestřednosti a neúcty.

Na slovíčko

lečnosti. Místo fyzického teroru nastoupila morální diktatura relativismu a subjektivismu, která převrací všechny hodnoty a tváří se přitom, že se tak děje ve jménu lidskosti a lidských práv.

Při pohledu na některé pokoncilní změny a reformy vzniká s odstupem času oprávněný dojem, že již při jejich zavádění zavládl falešný optimismus, jako by už pominula mnohá dřívější nebezpečí a ohrožení, kterých si byli dobře vědomi naši předkové, když formulovali své modlitby a své obřady. Jakmile se začnou rušit starobylé praktiky a modlitby, nevytváří se tím precedens, že bude možno v opouštění modliteb dále pokračovat? Svévole, jaké jsme svědky v liturgii, tomu nasvědčuje.

Mám v živé paměti, jak nepříznivě na nás zapůsobilo zrušení svátku Nejsvětějšího Jména Ježíš. Když si připomeneme, jak se v církvi postupně rozvíjela úcta k tomuto Jménu, těžko se můžeme spokojit s vysvětlením, že obsah tohoto svátku se vyčerpává ve svátku Matky Boží Panny Marie 1. ledna. Stačí porovnat liturgické texty původního svátku s novými texty 1. ledna. A jak si potom vysvětlíme, že spolu se svátkem se z kancionálů ztratila i litanie ke Jménu Ježíš? Skutečnost, že Jan Pavel II. památku Jména Ježíš (a Jména Panny Marie) obnovil, je jasným svědectvím, že se stalo něco, co se nemělo stát.

Benedikt XVI. mluví otevřeně o vnitřních „škůdcích“ v círk-

-lš-

Pondělí 10. 1. 2011: 6:05 Octava dies 6:35 Srdce pro bezmocné 7:05 Cesty za poznáním: Spojené arabské emiráty 7:55 Přejeme si ... 8:10 P.S.: Mons. Dominik Duka, arcibiskup pražský - Národní pouť do Říma 8:35 Ekoauto (13) 8:50 Soucitná srdce [P] 9:05 Taneční desatero: Waltz 9:15 Cesty za poznáním: Monte Etna 9:25 Projekt Connections 10:00 Platinové písničky (31) 10:30 BET LECHEM - vnitřní domov: Juan Provecho 10:45 Energy Globe [P] 11:00 Noekreace (69) 11:10 Sedmihlášky 11:15 Noeland (31) 11:45 Mašinky (10) 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Claudio Monteverdi: Missa da Capella [P] 12:25 Pocta českým světům III. - MISSA BREVIS 12:55 Léta letí k andělům: P. František Lízna, SJ 13:25 Octava dies 13:55 Vietnam - zlatá klec 14:10 Krásy Čech a Moravy: Západní Čechy 14:55 Bez hábitu: Paulání [P] 16:00 H2Onews 16:10 V posteli chit-chat (1) 17:00 NOEparáda (103) [L] 17:50 Exit 316: Modlitba [P] 18:10 Naše historie 18:20 Cesty za poznáním: Red Rock Canyon 18:30 Mašinky (11) [P] 18:40 Dobrý pastýř: Mons. Marcelo Palentini [P] 19:10 Sozopol 19:15 Maribor - Kostel světla 19:25 Přejeme si ... 19:40 H2Onews 20:00 Odvaha v tichosti [P] 21:05 Na koberečku (97) [P] 21:20 V zemi Lobaye 21:55 Noční univerzita: MUDr. Marie Svatošová - Nemocný člověk v rodině 23:20 Noekreace (69) 23:30 Octava dies 0:05 Kulatý stůl: Portál 1:35 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 11. 1. 2011: 6:05 H2Onews 6:15 Novoroční koncert: K&K Philharmoniker (Johann Strauss) 7:35 Cesta k andělům (42) 8:25 Osmá barva duhy 8:45 Příběh slovenské řeky [P] 9:00 Cesty za poznáním: Who tee-ow shah 9:20 Sýrie - kolébka křesťanství 9:40 Taneční desatero: Waltz 9:50 Octava dies 10:20 Noční univerzita: MUDr. Marie Svatošová - Nemocný člověk v rodině 11:45 Mašinky (11) 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Platinové písničky (31) 12:40 Maribor - Kostel světla 12:50 Vietnam - zlatá klec 13:05 Křížovatky: Miloš Bok 13:35 Cesty za poznáním: Spojené arabské emiráty 14:25 Noemova pošta 2011: leden 16:00 H2Onews 16:10 Přejeme si ... 16:25 Cesty za poznáním: San Francisco [P] 16:50 Příběh slovenské řeky 17:05 BET LECHEM - vnitřní domov: Juan Provecho 17:20 Naše historie: Celosvětové hnutí bývalých žáků a žákyň Dcer Panny Marie pomocnice 17:30 Ve jménu Ježíše (1) 17:55 Noeland (31) 18:25 Sedmihlášky 18:30 Mašinky (11) 18:40 Zikův svět zvířat (13) 19:10 Noekreace (69) 19:20 Folklor bez hranic 2010 19:40 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 Po stopách apoštola Pavla (4) [P] 20:30 V posteli chit-chat (1) 21:20 Exit 316: Modlitba 21:40 Zpravodajské Noeviny 22:00 Ekoauto (13) 22:15 U NÁS 23:15 P.S.: Mons. Dominik Duka, arcibiskup pražský - Národní pouť do Říma 23:40 Přejeme si ... 0:05 Hlubinami vesmíru 0:45 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 12. 1. 2011: 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:20 Bez hábitu: Paulání 7:20 Noekreace (69) 7:30 V zemi Lobaye 7:55 Energy Globe 8:10 Noeland (31) 8:40 Maribor - Kostel světla 8:50 Na koberečku (97) 9:00 Pro víta mundi: David Danel 9:45 Po stopách apoštola Pavla (4) 10:15 Město Leopoldov [P] 10:30 Generální audience Benedikta XVI. [L] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Odvaha v tichosti 13:15 Dobrý pastýř: Mons. Marcelo Palentini 13:50 P.S.: Mons. Dominik Duka, arcibiskup pražský - Národní pouť do Říma 14:15 Hlubinami vesmíru 14:55 Taneční desatero: Waltz 15:05 Cesty za poznáním: Red Rock Canyon 15:15 Srdce pro bezmocné 15:40 Zpravodajské Noeviny 16:00 NOEparáda (103) 16:50 Cesty za poznáním: Danube Watermeadow 17:00 GOODwillBOY VI. [P] 18:00 Octava dies 18:30 Brnko a Lenka (1) [P] 18:40 U NÁS 19:40 Přejeme si ... [P] 20:00 Léta letí k andělům: František

Václav Lobkowicz [P] 20:20 Noční univerzita: Hřích jako narušení lidství - P. Vojtěch Kodet, Th.D., OCarm. [P] 21:20 Horní Lideč 21:50 H2Onews 22:00 Zvířecí instinkty (7) [P] 22:35 Noekreace (69) 22:45 Generální audience papeže Benedikta XVI. [P] 23:15 Krásy Čech a Moravy: Západní Čechy 0:05 H2Onews 0:15 Novoroční koncert: K&K Philharmoniker 1:35 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 13. 1. 2011: 6:05 H2Onews 6:15 Dobrý pastýř: Mons. Marcelo Palentini 6:50 Léta letí k andělům: František Václav Lobkowicz 7:10 Platinové písničky (31) 7:40 Vietnam - zlatá klec 7:55 Cesty za poznáním: San Francisco 8:20 Sen pokračuje 8:45 Folklor bez hranic 2010 9:05 Po stopách apoštola Pavla (4) 9:35 Koncert skupiny TIMOTHY: Festival pod věží 2008 10:00 Noemova pošta: leden 11:30 Přejeme si ... 11:45 Brnko a Lenka (1) 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Novoroční koncert: K&K Philharmoniker 13:35 To jsou těžké vzpomínky 14:05 Projekt Connections 14:35 Pro víta mundi: David Danel 15:15 Soucitná srdce 15:30 Cesty za poznáním: Havana 15:40 Osmá barva duhy 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:15 Křížovatky - Dana Němcová [P] 16:40 Stesk 16:45 Cesty za poznáním: Spojené arabské emiráty 17:35 Světelský oltář [P] 17:45 Noekreace (69) 18:00 Zikův svět zvířat (13) 18:25 Sedmihlášky 18:30 Brnko a Lenka (2) [P] 18:40 Cesta k andělům (42) 19:35 Kaplička pana Zemana 19:40 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 Klapka s ... (16) [P] 21:00 Přejeme si ... 21:15 P.S. [P] 21:40 Zpravodajské Noeviny 22:00 Taneční desatero: Waltz 22:10 Cesty za poznáním: Monte Etna 22:20 Octava dies 22:50 NOEparáda (103) 23:40 Sýrie - kolébka křesťanství 0:05 Zpravodajské Noeviny 0:20 GOODwillBOY VI. 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 14. 1. 2011: 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:20 Noekreace (69) 6:30 NOEparáda (103) 7:20 Exit 316: Modlitba 7:35 Dopis z Indie 8:00 Krásy Čech a Moravy: Západní Čechy 8:45 Cesty za poznáním: Red Rock Canyon 8:55 Noční univerzita: Hřích jako narušení lidství - P. Vojtěch Kodet, Th.D., OCarm. 10:00 Na koberečku (97) 10:10 Odvaha v tichosti 11:15 Ve jménu Ježíše (1) 11:40 Hermie a přítel v nouzi 11:45 Brnko a Lenka (2) 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Přejeme si ... 12:20 Zvířecí instinkty (7) 12:50 Město Leopoldov 13:05 Světelský oltář 13:15 Léta letí k andělům: František Václav Lobkowicz 13:40 Claudio Monteverdi: Missa da Capella 14:00 Pocta českým světům III. - MISSA BREVIS 14:30 V zemi Lobaye 14:55 Ekoauto (13) 15:10 Po stopách pravých Indiánů 15:25 Dobrý pastýř: Mons. Marcelo Palentini 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:15 Příběh slovenské řeky 16:30 Folklor bez hranic 2010 16:55 Po stopách apoštola Pavla (4) 17:25 Horní Lideč 18:00 Noeland (31) 18:30 Brnko a Lenka (3) [P] 18:40 Sedmihlášky 18:45 Hermie a přítel v nouzi 18:50 GOODwillBOY VI. 19:40 H2Onews [P] 20:00 Kulatý stůl [L] 21:35 Cesty za poznáním: Red Rock Canyon 21:45 Na koberečku (97) 22:00 Nedělní čtení: Křtu Páně [P] 22:30 Přejeme si ... 22:45 Cesta k andělům (42) 23:35 Křížovatky - Dana Němcová (7) 0:05 H2Onews 0:15 Cesty za poznáním: Spojené arabské emiráty 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 15. 1. 2011: 6:05 H2Onews 6:15 P.S. 6:40 Křížovatky - Dana Němcová (7) 7:05 Osmá barva duhy 7:25 Léta letí k andělům: František Václav Lobkowicz 7:50 Taneční desatero: Waltz 8:00 Ve jménu Ježíše (2) [P] 8:25 Sedmihlášky 8:30 Noeland (31) 9:00 Zikův svět zvířat (13) 9:30 NOEparáda (103) 10:20 GOODwillBOY VI. 11:10 JuniorTV Kopřivnice (12) 11:30 Salesko 12:00 Polední

Srdce zveme všechny zájemce z řad pedagogů, rodičů a širší veřejnosti na přednášku **SEXUÁLNÍ VÝCHOVA - JAK? KDE? KÝM? A HLAVNĚ PROČ?** Tým přednášejících se zaměří především na následující témata: 1. Co je to sexuální výchova a její cíl; 2. Rodina nebo škola?; 3. Školní sexuální výchova u nás; 4. Dopady sexuální výchovy v zahraničí (neopakuje cizí chyby...); 5. Sexuální výchova v širší souvislosti (nutnost proměny společnosti). Výklad bude doplněn možnostmi diskuse. **Přednášející:** MUDr. Ilona Burdová, PhDr. Eliška Štaudová a David Loula. Přednáška se koná v **pondělí 17. ledna 2011 v 17 hodin v sále fary Svatého Mikuláše ve Znojme na Mikulášském náměstí 13.** Pořádá FATYM Vranov nad Dyjí pod záštitou P. Mgr. Marka Dundy, Th.D. ve spolupráci s Děkanstvím znojemským. Vstup zdarma. Vzhledem k zájmu o tuto tematiku bude nahlávkou přednáška v plném rozsahu nabídnuta ze záznamu i prostřednictvím internetové televize TV-MIS.cz.

Sestry premonstrátky ze Svatého Kopečka u Olomouce Vás srdečně zvou na volné pokračování cyklu **DUCHOVNÍCH OBNOV SE SV. AUGUSTINEM.** Setkání doprovází film, který vznikl na podnět papeže Benedikta XVI. Další duchovní obnova „**Pozdě jsem Tě začal milovat, ó krásno tak stará a tak nová**“ se uskuteční ve dnech **15.-16. 1. 2011** a opakuje se **22.-23. 1. 2011.** Program začíná v sobotu v 9 hodin mší svatou v bazilice Navštívení Panny Marie na Svatém Kopečku a pokračuje v Norbertinu (vede S. Siarda L. Trochtová). Zakoření v neděli ve 13 hodin. Ubytování a stravování je zajištěno v Norbertinu. **Cena: 530 Kč.** Z důvodu omezené kapacity je **nutné se přihlásit do 10. 1. 2011 (u druhého termínu do 17. 1. 2011)** na e-mail info@premonstratky.cz nebo na tel. 733 755 836.

modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [P] 12:10 Zpravodajské Noeviny 12:25 Nedělní čtení: Křtu Páně 12:55 Přejeme si ... 13:10 Cesty za poznáním: San Francisco 13:40 Klapka s ... (16) 14:40 Taneční desatero: Waltz 14:50 Sýrie - kolébka křesťanství 15:10 Ekoauto (13) 15:25 Platinové písničky (31) 16:00 H2Onews 16:10 Srdce pro bezmocné 16:35 Energy Globe 16:50 Cesty za poznáním: Who tee-ow shah 17:00 Generální audience papeže Benedikta XVI. [P] 17:40 Krásy Čech a Moravy: Střední Čechy [P] 18:30 Brnko a Lenka (3) 18:45 Prostě aby si hráli a neblbli 18:55 Po stopách apoštola Pavla (4) 19:25 Nedělní čtení: Křtu Páně 20:00 Dědictví [P] 20:30 Rok dvou paapežů [P] 21:30 František Peňáz 21:55 Noekreace (69) 22:05 Projekt Connections 22:40 Vietnam - zlatá klec 23:00 Bez hábitu: Paulání 0:05 Claudio Monteverdi: Missa da Capella 0:25 Pocta českým světům III. - MISSA BREVIS 0:55 Matka Tereza 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 16. 1. 2011: 6:15 Nedělní čtení: Křtu Páně 6:45 Světelský oltář 6:55 Klapka s ... (16) 7:55 Srdce pro bezmocné 8:20 Příběh slovenské řeky 8:35 Folklor bez hranic 2010 8:55 Dobrý pastýř: Mons. Marcelo Palentini 9:25 Cesty za poznáním: San Francisco 9:55 Město Leopoldov 10:10 Důležitý je úsměv 10:30 Mše svatá z kostela sv. Václava v Ostravě s farností Kunštát [L] 11:30 Cesty za poznáním: Monte Etna 11:40 Na koberečku (97) 11:50 Čteme z křesťanských periodik [P] 12:00 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [L] 12:25 Zpravodajský souhrn týdne [P] 13:05 Platinové písničky: Dechovka [P] 13:40 Dědictví 14:10 Sen pokračuje 14:40 Noční univerzita: Hřích jako narušení lidství - P. Vojtěch Kodet, Th.D., OCarm. 15:40 Energy Globe 16:00 Koncert skupiny MRRK /CZ/: Festival pod věží 2010 [P] 16:25 Exit 316: Modlitba 16:40 Sestry v akci 16:50 Noekreace aneb Vandrování (70) [P] 17:00 Noeland (32) [P] 17:30 Sedmihlášky 17:35 Ve jménu Ježíše: Hněv velerady 18:00 GOODwillBOY VI. 18:55 Čteme z křesťanských periodik 19:00 Léta letí k andělům: František Václav Lobkowicz 19:20 Pět roků poté 19:30 Taneční desatero: Tango [P] 19:40 Přejeme si ... [P] 20:00 Octava dies [P] 20:30 ADASH [P] 22:00 Skanzen Strážnice 22:20 Po stopách apoštola Pavla (4. díl) 22:50 Cesty za poznáním: Danube Watermeadow 23:00 Nedělní čtení: Křtu Páně 23:30 Světelský oltář 23:40 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. 0:05 Zpravodajský souhrn týdne 0:45 V zemi Lobaye 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

SPOLUPRÁCE MINISTERSTVA ŠKOLSTVÍ S RODIČI

Ministr školství Josef Dobeš se v pátek 3. 12. sešel v Brně se zástupci Výboru na obranu rodičovských práv (VORP). Toto občanské sdružení, které podporuje již 25 000 příznivců, chrání práva rodičů na výchovu dětí ve shodě s morálním přesvědčením rodičů. Do povědomí veřejnosti vstoupil VORP v srpnu t. r., kdy inicioval stažení nevhodné metodické příručky sexuální výchovy ze základních škol.

Brněnské schůzky s ministrem se zúčastnili také představitelé Asociace center pro rodinu (ACER).

Zástupci VORP informovali pana ministra o svých zkušenostech s plněním jeho srpnového pokynu ředitelům škol, aby při výuce sexuální výchovy respektovali stanoviska rodičů. Ředitelé i rodiče se dostávají do velkých obtíží s případným vyjmutím dětí z výuky, protože je podle RVP stále povinná. Pan ministr slíbil svůj pokyn upřesnit a stáhnout z webu staré matoucí informace. VORP dále požádal o odejmutí schvalovací doložky MŠMT několika učebnicím sexuální výchovy, které rodiče považují za nevhodné a mají i podle posudku psychologa závažné nedostatky. (Na konci textu odkaz na ukázkou z učebnice pro děti od 9 let.)

Pan ministr zdůraznil, že si rodičů, kteří mají zájem o spolupráci se školou, velmi váží. Vysvětlil, že celá oblast sexuální výchovy je především velký byznys. Chce zavřít „finanční kohoutky“ všem lidem, kteří si z ní udělali živnost a neoprávněně čerpají peníze MŠMT. Podle jeho představy je na školách více potřebná etická výchova, jejíž součástí by mohla být i sexuální výchova, zasazená do etického rámce. Bude ji ve svém úřadu prosazovat a doporučovat ředitelům škol.

Zástupci ACER hovořili především o obsahu sexuální výchovy, která by měla stát na trvalých hodnotách a ochránit společnost před morálním rozkladem, ne ho prohlubovat. Škola nemá odnímat rodinám právo na sexuální výchovu dětí a nahrazovat ji školní výukou, ale naopak podporovat rodiče v tom, aby poučení poskytovali dětem doma, v přirozeném prostředí, kam patří. Škola by měla děti vyučovat pouze nezbytné minimum, na kterém se shodne celá společnost.

Ze schůzky vyplynulo, že ministr považuje VORP i ACER za své partnery při práci na zvýšení kvality výchovy i vzdělání našich dětí.

Anna Brychtová, mluvčí VORP

ROZPRAVA NA PŮDĚ KTF UK NA TÉMA SEXUÁLNÍ VÝCHOVY NA ŠKOLÁCH

1. prosince proběhla na půdě Katolické teologické fakulty rozprava o sexuální výchově na školách. Přinesla pár překvapivých momentů.

První z nich nastal ještě před zahájením rozpravy, když z rozeslaných pozvánek někteří účastníci zjistili, jak široce hodlá KTF tuto rozpravu pojímat. Z pozvánky totiž vyplynulo, že kromě křesťansky orientovaných účastníků a rodičů z Výboru na obranu rodičovských práv (VORP), zástupců ministerstva a psychologů se rozpravy zúčastní i spoluautoři známé příručky Sexuální výchova – vybraná témata Pavel Petrnoušek (autor nejdiskutovanějších Didaktických námětů), Lucie Jarkovská (Genderové aspekty sexuální výchovy) a třeba i známý sexuolog Petr Weiss. Obavy, že v takovém složení se vytrácí smysl a cíl takového setkání, se nakonec naplnily jen zčásti.

Dalším překvapivým momentem totiž bylo, že v diskusi doktor Petrnoušek a profesor Weiss v podstatě souhlasili se základním požadavkem rodičů, tj. s dobrovolností sexuální výchovy na školách. Jinak se ovšem ukazuje, že dojit k jednotné koncepci sexuální výchovy, která by byla celospolečensky přijatelná, je spíše utopie než nějaká reálná možnost. I křesťané a katolíci mezi sebou mají mnoho nevyjasněných otázek, které ovšem zde v tomto fóru nebylo možné řešit.

Doktor Lorman z katedry aplikované etiky, který celou rozpravu organizoval, bohužel žádné své konkrétní názory na danou problematiku nevyjádřil, ani zde bohužel neoznámil nějaké jasnější stanovisko katolické církve. Celkovým smyslem setkání dle něho měl být dialog, z kterého mají vyjít případná další setkání zaměřená k dílčím problémům. Zde musím konstatovat, že jako rodič nemám tolik času a jde mi (a i celému VORPu) o praktické konkrétní věci, které nesmí v nějakém bezbřehém dialogu zaniknout.

Jana Jochová Trlicová

Liturgická čtení

Neděle 9. 1. – svátek Křtu Páně

1. čt.: Iz 42,1-4.6-7

Ž 29(28),1a+2.3ac-4.3b+9b-10

Odp.: 11b (*Hospodin dá požehnaní a pokoj svému lidu.*)

2. čt.: Sk 10,34-38

Ev.: Mt 3,13-17

Slovo na den: *Vyhověl mu.*

Pondělí 10. 1. – ferie

1. čt.: Žid 1,1-6

Ž 97(96),1+2b.6+7c.9

Odp.: srov. 7c (*Klaňte se mu, všichni jeho andělé.*)

Ev.: Mk 1,14-20

Slovo na den: *Pojďte za mnou.*

Úterý 11. 1. – ferie

1. čt.: Žid 2,5-12

Ž 8,2a+5.6-8a.8b-9

Odp.: srov. 7 (*Ustanovil jsi svého Syna nad dílem svých rukou.*)

Ev.: Mk 1,21b-28

Slovo na den: *Nečistým duchům poručí, a poslouchají ho!*

Středa 12. 1. – ferie

1. čt.: Žid 2,14-18

Ž 105(104),1-2.3-4.6-7.8-9

Odp.: 8a (*Hospodin pamatuje věčně na svoji smlouvu. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Mk 1,29-39

Slovo na den: *Vzal ji za ruku a pozvedl ji.*

Čtvrtek 13. 1. – nez. pam. sv. Hilaria

1. čt.: Žid 3,7-14

Ž 95(94),6-7.8-9.10-11

Odp.: 8 (*Kéž byste dnes uposlechli jeho hlasu: „Nezavrhujte svá srdce!“*)

Ev.: Mk 1,40-45

Slovo na den: *Na opuštěných místech.*

Pátek 14. 1. – ferie

1. čt.: Žid 4,1-5.11

Ž 78(77),3+4bc.6c-7.8

Odp.: srov. 7c (*Nezapomínejte na Boží skutky!*)

Ev.: Mk 2,1-12

Slovo na den: *Jdi domů!*

Sobota 15. 1. – nez. sobotní památka Panny Marie

1. čt.: Žid 4,12-16

Ž 19(18),8.9.10.15

Odp.: Jan 6,64b (*Pane, tvá slova jsou duch a jsou život.*)

Ev.: Mk 2,13-17

Slovo na den: *Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní.*

BREVIÁŘ PRO LAIKY

8. – 15. LEDNA 2011

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 9. 1.		PO 10. 1.		ÚT 11. 1.		ST 12. 1.		ČT 13. 1.		PÁ 14. 1.		SO 15. 1.			
Antifona	261	288	826	928	841	945	857	961	873	978	889	995	1666	1883		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	261	288	827	928	842	945	857	962	873	978	889	996	1666	1883		
Antifony	262	289	828	929	843	946	858	963	874	979	890	997	906	1014		
Žalmy	813	914	828	930	843	946	858	963	874	980	890	997	906	1014		
Krátké čtení a zpěv	262	289	831	933	847	950	861	966	877	983	893	1000	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	263	290	831	933	847	950	861	966	877	983	894	1001	1669	1886		
Prosby	263	290	831	933	847	951	861	966	878	983	894	1001	1655	1886		
Závěrečná modlitba	263	291	832	934	847	951	862	967	1277	1416	894	1001	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	227	249	832	934	848	952	862	967	879	984	895	1002	910	1019		
Antifony	264	291	833	935	848	952	863	968	879	985	895	1003	910	1019		
Žalmy	1035	1155	833	935	849	953	863	968	879	985	895	1003	911	1019		
Krátké čtení	264	291	835	937	851	955	865	970	882	988	898	1005	913	1022		
Závěrečná modlitba	263	291	835	938	851	955	865	970	882	988	898	1006	913	1022		
Nešpory:																
	SO 8. 1.															
Hymnus	261	288	265	292	837	939	852	956	867	972	883	989	900	1007	915	1024
Antifony	260	286	265	293	838	940	853	957	868	973	884	990	900	1008	916	1025
Žalmy	230	252	238	261	838	940	853	957	868	973	884	990	901	1008	916	1025
Kr. čtení a zpěv	260	287	266	293	840	943	856	960	871	976	887	994	903	1011	918	1027
Ant. ke kant. P. M.	260	287	266	294	840	943	856	960	871	977	887	994	904	1012	688	777
Prosby	261	287	266	294	841	944	856	960	872	977	888	994	904	1012	918	1028
Záv. modlitba	263	291	263	291	841	944	857	961	872	977	1277	1416	904	1012	689	778
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

JAN PAVEL II. V DIALOGU S MLADÝMI
Jan Balík

Analýza pastorace mládeže, jak ji praktikoval a do života církve uváděl během svého pontifikátu Jan Pavel II. Vychází z pochopení osobnosti papeže a jeho přístupu k mladým lidem. Na tomto základě autor knihy interpretuje Světové dny mládeže, formuluje základní principy papežova vztahu k mladým lidem, zabírá se jeho přínosem pro pastorační mládeže a pro vznik diecézní pastorace mládeže.

Paulínky • Váz., 137x210 mm, 160 stran, 180 Kč

VATIKÁNSKÉ PROMLUVY • NEDELNÍ ZAMYŠLENÍ S TOMÁŠEM ŠPIDLÍKEM - CYKLUS A (2010-2011)
Tomáš Špidlík

Dosud nepublikované promluvy kardinála Tomáše Špidlíka z Vatikánského rozhlasu z let 2004-2005.

Refugium Velehrad-Roma s.r.o.

Váz., přebal, 136x212 mm, 260 stran, 250 Kč

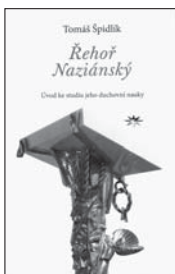
Řehoř Naziánský • ÚVOD KE STUDIU JEHO DUCHOVNÍ NAUKY

Tomáš Špidlík • Z francouzštiny přeložila Martina Vavřínková

Špidlíkova kniha o duchovní nauce církevního otce, svatého Řehoře Naziánského, patří k jeho nejcenějším odborným studiím. Těžiště tvoří pohled na hodnotu duchovní konverze v Řehořově myšlení, jež odpovídá stále aktuálnímu spojení teorie s praxí. Kniha lze doporučit každému, kdo se chce od základu seznámit se Špidlíkovým duchovním odkazem.

Refugium Velehrad-Roma s.r.o.

Váz., přebal, 136x210 mm, 328 stran, 300 Kč

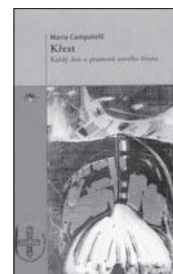

KŘEST • KAŽDÝ DEN U PRAMENŮ NOVÉHO ŽIVOTA
Maria Campatelli • Z italského přeložil Robert Svatoň

Kniha odhaluje svěžím a přesvědčivým způsobem, co vnáší křest radikálně nového do života pokřtěného, jakou kvalitu nového života darovaného nám ve svátosti křtu dostáváme. Výchozím bodem je zde liturgický obřad, který nám dává poznat význam křtu vzhledem k novosti života, jenž z něho pramení. Autorka jako pedagožka s dlouholetou praxí, navíc sekretářka zesnulého kardinála Tomáše Špidlíka, vyváženě spojuje momenty osobního prožívání víry s důslednou teologickou reflexí.

Refugium Velehrad-Roma s.r.o.

Váz., 134x210 mm, 156 stran, 160 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

771 11 Olomouc 2

147/2002

P. P.

D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci. Dolní nám. 24 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Josef Višek, PhDr. Lubomír Stula. Vychází z církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravy. Neznámena to však, že udeřovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://svetlo.maticecm.cz; objednávky týdeníku a knih, inzerce: knihy@maticecm.cz). Registrční značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137141 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.